

RELIQUIES DEL MUSEU DEL PAÍS DEL SIDRAL



Aquest fou el primer autòmnibus de la «Companyia General» que transportà aficionats als camps de futbol. Tot i que el popular cartellet gràfic «Vuestra seguridad ante todo» encara no s'havia implantat, s'assegura que els accidents per excés de velocitat no sovintejaven.

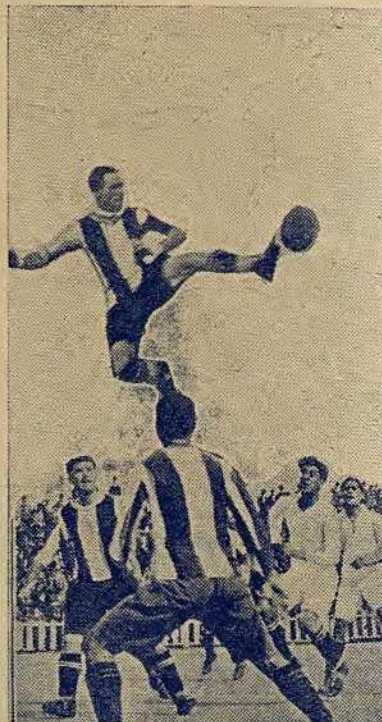


UNA EQUIVOCACIO D'UN REFLI PRODUÏX LA MORT

Heus ací la tragèdia: la gasosa que anava (millor dit, havia d'anar) a petar al cap del reflu, s'ha topat amb el cap d'aquest pobre porter, matant-lo immediatament. El reflu fou seguidament assassinat amb un cop de *sifón*; però això té un interès periodístic tan limitat, que no creiem oportú dedicar-hi el més banal dels comentaris.



Document històric d'un partit de futbol en moto jugat al camp del «Sans».



«Les Xutirelli», dos germans italians que juguen amb el «Torino», són uns acrobates excel·lents. Vegeu-los, si no, realitzant un «dribbling» espectacularíssim a cinc metres sobre el nivell del mar.

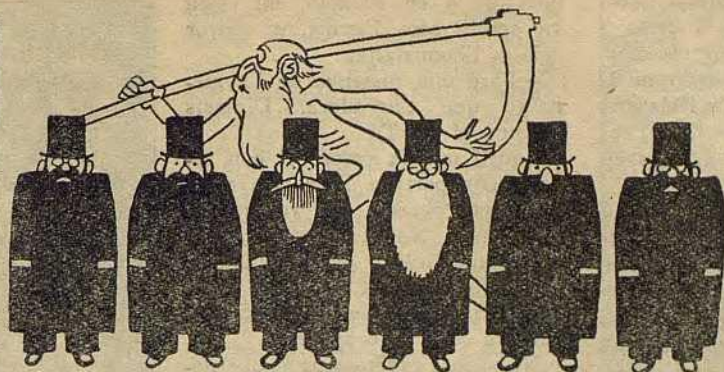


Formidable documental del dia que en Tifeta i en Dova (fill) varen descobrir el «polo»

1922

23

NOVEMBRE



1932

10

MAIG

HISTORIA, VIDA I MIRACLES DEL POPULAR SETMANARI. — FUNDACIO DEL «XUT!». — ELS DIRECTORS DEL «XUT!». — EX-VOTOS. — LA SALA DEL TRON I DEL VENTILADOR. — GALERIA DE PERSONES OFESES. — INCIDENTS I VISITES PERILLOSES. — LES AUQUES. — ELS CORRESPONSALS DE FORA. — SET COMPETIDORS ENTER-RATS. — EL CONCLAVE. — LA DICTADURA, EL CENSOR I LES DERROTES DE L'«ESPANOL». — UNA EDICIO DE 89,000 EXEMPLARS. — UNA INSTITUCIO

El primer número del nostre setmanari vegé la llum el dia 23 de novembre de 1922. El seu format era esquifit; constava de vuit pàgines i valia deu cèntims. Era una provatura. Enlloc del món havia pogut arrelar un setmanari humorístic d'esports, i el que anàvem a intentar ens esporguia. El futbol apassionava a casa nostra i la gent havia enlirat a la categoria d'dols en Sami, en Zamora, l'Alcàntara, en Piera i altres. Eren els bons temps d'en Torralba i en Sagi. L'«Europa» començava a fer forrolla i en Cros es feia popular. El maquiavelisme d'en Cabot i la pugna d'en Rossell feien trontollar la Federació. A Canaletes hi havia cops de paraigua, i de tant en tant la policia evolucionava apaivagant els ànims a cops de sabre. Era el moment oportú. I no vàrem pensar-nos-hi més. Vàrem llençar el primer número i en venguérem 3,000 exemplars.

* * *

Si els hem d'ésser francs, cap de nosaltres preveia que el XUT! pogués prendre un increment tan formidable i arribar a ésser el que és avui. Com que el preu de deu cèntims i els tiratges dels primers números no permetien gaires extraordinaris, els que el fèiem no ens hi encaparràvem massa i ens servia únicament de distracció.

Un dia, però, que els redactors estàvem més alegres que de costum, ens distribuïrem uns pseudònims: Dova, Quírova, Quicof, Plongeon, Cuscunilles... i quinze

dies després devenien populars. El XUT! pujava ràpidament a 7,000 exemplars i repartia beneficis.

Un altre dia, que els redactors érem encara més feliços i l'alegria ens sobreixia per tot el cos, vàrem publicar l'auca d'una Selecció Catalana Milà, de la qual són les següents quartetes:



Facsimil del número 1 del XUT!

Pregunta: «Chi è Zamora?»
la mainada de Milano,
e nostre homo come un pavo
s'estarrufa tot ufano.

Comença il joco violento
amb patadi a la ventresca;
De Pra, il portiere, fa el caca,
e il milanessi s'engresca.

I calabresse rondina,
il romano solta un taco,
e il milanessi piula:
«Perduto, corpo di Bacco!»

La dona inmovile salta
perduta i feta una fiere,
i amb un paraigua de llaua
clava llenya a en Samitiere.

Per fi toquen pirandoni,
esbrincats de valento;
Zamora pira del campi,
ni empipati ni contento.

Contemplando un bel girato
l'esperen de trascantoni
i amb un parell de bastoni
li esbotzen el moniato.

Aquests rodolins trilingües varen caure en gràcia, i el XUT! va pujar com l'escuma. Nosaltres, en vista de l'èxit, durant un any vàrem seguir publicant auques, amb una constància exemplar, alguna de les quals, com la de *Les memòries de l'Alcàntara*, va passar a la història.

Els fragments que reproduïm a continuació pertanyen a aquesta famosa auca:

Nací un día en Ilo-Ilo,
pesé dos libras y media,
o sea en total un kilo.

Gustábame la verdura;
pero, temiendo abusar,
la tomaba con cordura.

Una vez, en Maracaibo,
me pasó un caso terrible,
mas, caray!, ahora no caigo.

* * *

Com que el misteri dels seudònims del XUT! era impenetrable, eren molts els que es feien passar per directors i redactors del XUT! Nosaltres repetides vegades havíem estat presentats a en Dova o qual-

sevol redactor. En aquests casos, servàvem una actitud discreta i ens limitàvem a felicitar els afortunats personatges. Si estàvem de llomillo, els fèiem cantar i els preguntàvem:

—Com s'ho fan per estar sempre de tan bon humor?

Si el fals director o redactor s'embalava i explicava sopars de duro, nosaltres ens hi divertíem extraordinàriament.

Un amic de la casa, un gran aficionat al futbol, concurrent a totes les penyes futbolístiques i admirador de l'Alcàntara, era un entusiasta tan formidable del nostre setmanari, que sense voler es feia passar pel director. Nosaltres ho sabíem, però com que es tractava d'un excellent senyor que ens afevorava amb xafarderies i sempre sabia noves que ens interessaven, no en fèiem cabal i dissimulàvem. Un dia però, en un banquet d'ho-

menatge a en Paulino, un espia va sentir com l'esmentat senyor deia a l'homenatjat:

—Faré una ressenya de l'homenatge que t'agradarà. Dimarts compra el XUT!

Aquell mateix vespre el bon senyor ens portava la ressenya de l'acte pregant-nos que volguéssim publicar-la. Nosaltres, volent gastar-li una facècia, vàrem publicar-la, però canviant tots els mots d'elogi per censure i posant l'Alcàntara com un drap brut.

No sabem exactament el que devia succeir quan l'Alcàntara el trobà; l'únic que sabem és que dos dies després el bon senyor declarava que ja no era director del XUT! i que tots els redactors eren uns poca-vergonyes.

Un altre, entre els molts que es feien passar per directors del XUT!, era un corresponçal de Sant Boi. Era un minyó jove, inexpert, que segons referències es vanava d'ésser l'ànima del nostre setmanari. En aquells temps, els jugadors, poc avesats a les nostres bromes, ens tenien una simpatia molt relativa i un dels més indignats era en Sami. En Llagosta havia jurat que allà on trobés un redactor del XUT! li faria una cara nova.

Succel·lir que en Sami, que aleshores feia les primeres armes automobilístiques, anà un dia a Sant Boi. L'alegria del nostre corresponçal en veure'l fou indescriptible. Cregué arribat el moment d'apuntar-se un èxit fent un interviu sensacional, i es presentà:

—Sóc el director del XUT!

—Com? Vostè és el director del XUT!?

No tingué temps de repetir-ho. D'una bufetada, el nostre corresponçal anà a parar dues travessies més avall.

Aquesta fou la primera i única bufetada que hem rebut.

Declarem lleialment que estem molt satisfets de que se l'apuntés un «doble».

Començant per «ves per on, mira què tal, olvida las penas bebiendo sidra», i acabant amb tota mena de versos, poemes, epigrames, èglogues, odes, etc., el XUT! visqué una època d'intensa poesia.



Ex-voto d'un corresponçal de Sant Boi

Es féu cèlebre la quarteta dedicada a en Pascual, que deia:

En la puerta hace patxoca,
y si algún defecto tiene,
es que detiene y no bloca
y si bloca no detiene.

També es féu popular aquell altre dedicat a en Perico Serra que deia:

Es tan socarrón, que asombra,
pues de noche se pasea
burlándose de su sombra.

I els que dedicàvem a en Carulla:

Nació fuerte y decidido,
silbando el cuplet de moda,
contento de haber nacido.

Entre els epigrames recordem aquest:

Pasó un día un tal Birossta
frente a una pescadería
y, viendo el pescado que había,
exclamó: «El «Hombre-llagosta»!»
I empipada la llagosta
de tan ruín comparación,
hizo el salt con precisión
y le escrostonó la closca.

El XUT! havia arribat a gaudir una gran popularitat, però no tot eren flors i violes. Cada dia eren més les persones que ens amenaçaven de mort i els anònims que rebíem. D'aquestes persones n'hi



En Josep Samitier (quadro del pintor Zuloaga que es conserva al Museu del País del Sidral).



EL TESTAMENT
D'EN CUSCUNILLES

Reproducció del famós quadro de Murillo, que es conserva al Museu del País del Sidral

havia una que havia promès esborrar-nos del mapa. Era l'ex-bacallaner Rossell. Aquest bon senyor, amb motiu de la campanya que li fèiem per la seva originalíssima actuació federativa, un dia en ple carrer del Comte de l'Assalt ens amenaçà amb un parai-gua. Sortosament no passà de l'amenaça i no es registraren desgràcies personals.

El senyor Rossell però encara no s'ha apaivagat del tot i qualifica d'indigna aquella campanya.

I és que no es recorda que en la mateixa època va publicar un llibre, *Judes futbolista*, per venjar-se d'en Cabot, el qual llibre no era precisament un model d'elegància i correcció.

Un dia en Patxot volgué processar-nos. Un altre, en Soler-Bru ens envià al jutjat. En Julià treia foc pels queixals i volia anul·lar-nos. En Deop jurava que ens exterminaria. Arreu on anàvem posàvem la nostra preciosa existència en perill. Val a dir però que mai no passava res. Una sola vegada que en Llovera perdé la serenitat i féu un round amb l'«Irrònic», el nostre company fou declarat vencedor per inferioritat del seu contrincant.

La primera visita (no de compliment) a la nostra redacció la féu en Planes, el defensa del «Barcelona». Amb motiu d'aquella catàstrofe registrada a Sant Sebastià, que nosaltres comentàrem amb el títol «El plante de Sant Sebastià», en Planes vingué acompanyat d'una tranca de tamany natural. Les primeres paraules foren aquestes:

—Que surti el director del XUT!, que li vull aixafar els morros.

Amb paciència i saliva aconseguírem fer rodar el cap a en Planes, demostrant-li que l'article no tenia intenció, complicàrem l'assumpte, li demostràrem tantes coses, que en Planes acabà desorientant-se. L'entrevista durà dues hores. Abans d'acabar, en Planes ens deia:

—Ara els en explicaré una d'en Patxot. Posin-la. No el planyin, no! I allò d'en Gamper no s'ho oblidin, perquè és veritat. Tots són una colla de...

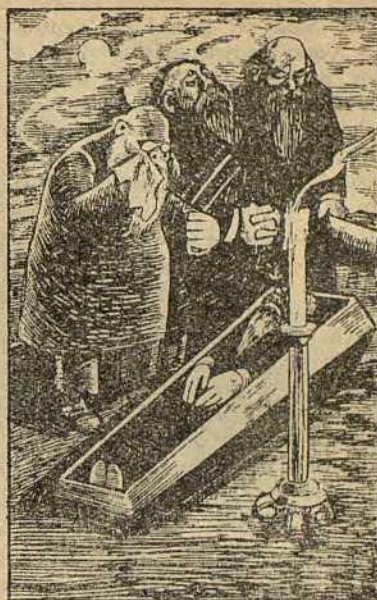
En Planas, que havia vingut a «aixafar-nos els morros» per una xafarderia, ens donà material per un número, amb la particularitat que les que ens explicà, comparades amb la que havia motivat la seva visita, eren dinamita integral.

Un altre dia, per qüestions d'un fox-terrier que va resultar ésser gos d'aigües, el senyor Ciudad vingué amb dues espases i un padrí.

Un altre, per un discurs pronunciat pel degà a la Font del Gat, el president de la Federació, senyor Rossic, ens avorri eternament.

L'enemic més terrible, però, fou l'Aguirre, que es passà mig any perseguint-nos per fer-nos una cara nova, però com que quan el trobàvem no ens la feia, arribàrem a acostumar-nos-hi i arribàrem a ésser enemics inseparables.

De l'etapa gloriosa de poesies reproduïrem *La lluvia de calderilla*, que al nostre juí és la millor de quantes han aparegut al XUT!:



LA MORT DE L'ESQUIMAL
DE GRATALLOPS

Reproducció del famós quadro del Greco que es conserva al Museu del País del Sidral

El coro pierde el decoro,
se obscurece el firmamento,
el refli exclama un lamento
y se esconde como un moro.
El cielo venganza toma
del silbato traicionero,
y cuando el tiro certero
dentro la red se encoloma,
el Eterno grita: «Toma!»,
y desploma el aguacero.
Desciende el cobre furioso,
espléndido, de la armilla,
y en lluvia de calderilla,
con espetec fragoroso,
hace danzar como un oso
al autor de la rencilla.
Aparecen al momento
los paraguas de hojalata,
y a pesar de que delata
la trencilla al instrumento,
guarda el refli el elemento
para cambiarlo en plata.
La prensa hace rogativas
implorando la sequía,
y aunque el Eterno se ría
de gentes tan compasivas,
a las nubes delictivas
manda a coger el tranvía.
Luce por fin, venturoso,
el Arco de San Martín,
y el refli, con retintín,
dice mirando al coloso:
«He salido del acoso
amb sis peles trenta cinc».

La Sala del tron i del ventilador, que encara existeix i és el lloc on ens reunim tots els dissabtes, té per nosaltres records inesborrables. En ella fou examinat el Sereno de l'Altre barri, que merequé Matrícula d'Honor. Un altre dia hi comparegué el Difunt, essent proclamat Conseller del País del Sidral. En aquesta sala fou redactat el cèlebre testament d'en Cuscunilles, cedint-nos el seu fill Tifeta amb l'encàrrec de vetllar per la seva innocència i fer-ne un sidralista de profit. En la mateixa sala morí l'Esquimal de Gratallops, sostingut pel Frare del Baròmetre i el mosso encarregat de la cadera de puces.

Ah! Quants records, quantes emocions, quantes hores d'alegria i d'angoixa hem viscut entre les quatre parets d'aquesta Sala!

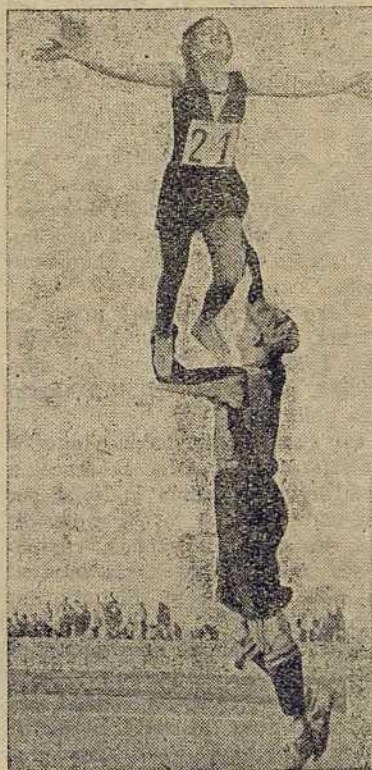
Durant un temps, cada redactor que abandonava la llar sidralista a la recerca d'empreses més grans, quinze dies després fundava un setmanari humorístic d'esports. El cas es repetí amb una freqüència alarmant. El primer fou en Quicoff Plongeon, que fundà *La Barrila Deportiva*. El segon fou en Quirava, que fundà *L'Orsai*. El tercer fou en Duvinyals, que fundà *La Bimba*. El quart fou l'Aquell, que fundà *El Sidral Deportiú* i *El Safareig Deportiú*. Entre mig aparegué el *Faust*, que ignorem de qui era.

Aquestes publicacions moriren totes com uns pollets, mentre nosaltres seguïem tan campetxanos com de costum.

En el número 500 del nostre setmanari, eren imprescindible unes frases de condol i un pietós record pels nostres amics i dissortats competidors.

Quan els escriptors de tots els poblets de Catalunya vegeren la secció de «L'hora del Correu», s'abocaren al cove com un sol home, i calgué fundar la secció «De tot Catalunya» per tal de contribuir a l'expandiment de la literatura comarcal. Entre els corresponsals,

però, s'entaulà una pugna i començaren a insultar-se ells amb ells. Hi havia números que la secció «De tot Catalunya» restava convertida en un *ring* en el qual els corresponsals s'esbatussaven ells amb ells. La crònica de Vim-



Una exhibició de danses clàssiques d'en Zamora i una senyoreta del «C. F. i d'E.»

bodí era un repte al corresposnal de Vacarises; aquest insultava el de Gratallops, i el de Masnou explicava la vida privada del de Santa Perpètua. Es treien el fetge uns amb altres oblidant-se de parlar de futbol, i l'insult més gran que es dirigien era que no sabien escriure. En aquest punt tots estaven d'acord.

El corresposnal devingué una figura tan popular, que en un número dedicat a les comarques el varem retratar com segueix:

«EL CORRESPONSAL

El recader de Gratallops té un noi de setze anys que sap fer lletra d'impremta i escriu dècimes amb lletra peluda. Aquest noi un dia va enviar una ressenya al *Mundo* i la hi varen publicar íntegra, amb les faltes d'ortografia i tot. El noi es va engrescar i no va parar fins que li varen enviar un carnet amb el seu retrat. Aquest xicot, després del partit, quan té la gorja seca de tant cridar i les mans li fan mal de tant pegar al reffi, es tanca a la botiga i, en ple lirisme, escriu una ressenya imparcial i exaltada, tractant als forasters d'*equipo sanguinario, que va más al hombre que al balón, i de fanáticos sin entrañas, desconocedores de la técnica del futbol*. Quan la té escrita, la llegeix a la Junta, i quan ha rebut la felicitació de tots, la tira al correu, i al cap d'un parell de setmanes, quan la veu publicada al *Mundo* del divendres, la retalla i l'enganxa en una llibreta que diu «*Resenas de los partidos gugados en el Campo del Gratallops ecritas por Amadeu Pasturet i Pell.*»

Com que en aquest número commemoratiu seria una injustícia imperdonable oblidar-nos dels bons, hem de fer constar que «El Sherif de Llofriu», «L'Espieta», «Pepet», «Adalasnak», «Gran-Hota», «Sibeca», «Ganxet» i algun altre han estat uns fermes puntals del sidralisme a les comarques i són mereixedors del nostre homenatge.

El número que va assolir el tiratge més formidable i que més va defraudar als lectors fou el que publicàrem després d'aquell partit jugat per l'«Español» i el «Sans» a la Manigua, en el qual la victòria del «Sans» privà a l'«Español» d'ésser campió de Catalunya. Com el triomf de l'«Español» ja es donava per descomptat i el campionat semblava donat i beneït, aquest trasbals engrescà l'irrespectuós respectable, i com que en aquell temps el club de can Ràbia gaudia de la màxima impopularitat, el dimarts el públic es prenia

DEMANEU SEMPRE CONYAC VALDESPINO

el XUT! de les mans, els quiosquers i venedors trencaren els vidres de la botiga del repartidor! L'endemà a mitja tarda encara tiràvem. Fou una edició que no podem sospitar. Arribarem als 89,000 exemplars.

El defraudament del lector però fou terrible. Els que esperaven una broma despietada i cruel a les costelles de l'«Español» restaren amb un pam de nas.

La culpa però no era nostra. Era del censor, soci de l'«Español», que tenint la paella pel mànec ens havia esmicolat el número.

Durant la Dictadura fou quan assolírem els tiratges més extraordinaris però també quan passàrem les angúnies més intenses. El censor, home implacable, tatlava sense contemplacions tot el que no entenia, i de vegades ens obligava a escriure el número de cap i de nou. Teníem terminant-ment prohibit escriure «Guardameta Nacional», «Baul Deportivo», «españolista» i dibuixar escuts de clubs amb les quatre barres.

El públic però, amb l'afany de sensacions, va aficionar-se als jeroglífics, i en els dibuixos més innocents s'hi descobrien coses terribles i eren interpretats a gust del consumidor.

En un dibuix de la Manigua, que hi havia unes palmeres, els lectors cregueren descobrir-hi una «U» i una «P», inicials de la Unió Patriòtica. Corregué la veu i el nostre dibuixant començà a tre-



Instantània autèntica del dia que en Sami, en una jugada genial, va confondre la pilota amb el cap d'un defensa.

molar, convençut que de res li valdria allegar innocència. I així fou. Pocs dies després érem cridats al Govern Militar i advertits que de reincidir el XUT! seria suspès definitivament.

El més extraordinari és que nosaltres, en aquell dibuix, encara no hem sabut descobrir-hi ni la «U» ni la «P».

Una història detallada d'aquests deu anys de XUT! seria interminable. Per les nostres planes hi han desfilat els millors escriptors

de Catalunya amb els pseudònims més diversos i els dibuixants més reputats. Altres que varen entrar essent uns adolescents, després d'haver fet les primeres armes en el nostre setmanari, avui són uns excel·lents escriptors i col·laboren en les principals publicacions escrites en llengua vernàcula.

Fa deu anys que existim. Pels uns som el pa espiritual i pels altres la constant amenaça de la indiscreció i el mullader. Sortosament ja som una institució, i els més castigats ens suporten com una cosa inevitable i històrica. Val més així, car avui que tothom ens coneix i el vel del misteri gairebé ja s'ha descorregut, les amenaces, els blames i les excitacions d'abans ens farien la vida impossible.

Avui, quan trobem una persona indignada, el màxim que ens diu és:

—Homes... no fumem...! Sou uns trapelles.

I amb aquest viure plàcid i reconfortant no és arriscat pronosticar que arribarem al número 1,000 amb el mateix bon humor i optimisme que fins ara mai no ens ha abandonat.

EL CONCLAVE



El Sereno de l'altre barri i el Difunt surten a fer un reportatge.



LANDIS

REPARACIO RAPIDA
I GARANTIDA DEL CALÇAT

JARDINES, 9. - BILBAO
Muntaner, 32 - Barcelona

Les grans figures mundials, amb motiu del número 500 del «Xut!», ens envien llur adhesió

Le fascismus e le sidralismus son les due forse mondiale de l'Universi. Vive l'Italia fascista e la Catalunya sidralista! Per molts anys i que le número mile sua un fetto (un fet) e no se fassa esperato.

Mussolini

En este ambiente saturado de promesas y de añoranzas ante el resurgir de una España nueva, los que hemos luchado por el advenimiento del nuevo régimen, desde el remanso de paz y de libertad, fijos los pensamientos en el porvenir, hemos de declarar lealmente que el sidralismo ha sido una de las fuerzas que más ha contribuido al logro de nuestros ideales. No esperemos a que Dios haga justicia pudiendo hacerla los hombres de corazón.

Alcalá Zamora

Si algú ha superat la meva producció ha estat el XUT! No em dol declarar que s'han fabricat més XUTS! que no pas Fords. *Are you, beriquel good bye, lasciate ogni speranza!*

Henry Ford

Serenamente, sin apasionamientos, en un análisis científico y

mesurado, se llega a la consecuencia de que la reunión de todas las moléculas, átomos, bacillus, larvas y vitaminas que animan el deporte arrojan la fórmula X. U. T. Los latinos decían: «Sidralius profetis nostrum perspicacia habit, exemplaris llessavit me lectorum devorabit». Los latinos eran unos sabios. El día que me decida a dar la conferencia organizada por la Federación, procuraré ser más extenso.

Doctor Marañón

En Dova, el Difunt, el Sereno de l'Altre barri i jo som els quatre humoristes del món. Tots quatre portem barba i hem lliurat obres mestres a la posteritat. Amb tot, el més gran humorista, l'elegit, encara ha de venir. Aquest serà en Tifeta? Jo opino que sí. Si l'exemple i les ensenyances de llurs mestres arrelen en el seu esperit, no tindrà contrincant.

Bernard Shaw

Més fort que no pas l'imperi germànic, el XUT! ha resistit tots els canvis de règim i ha sabut conservar les seves posicions. *Gesellmen gesellchaft!... Deutschland, deutschland uber hales!* Si-

dral, sidral *uber hales!* Jo prometo solemnialment que no pararé fins que la Societat de les Nacions no reconegui oficialment el País del Sidral.

Hindenburg

Zi la gracia torera ha zuperao la gracia futbolzítica ez debió a mi gitanería. Ma cuando la gracia futbolzítica ha superao la grazia torera ha zío debió ar XU!. Viva er zidralizmo i er monaguillo que le puzo la zar!

Cagancho

Declaro que en aquests moments punyents i roents de pena i dolor, l'únic que m'aconsola del rapte del meu fill és la lectura del XUT! Si jo tingués els vostres espies, estic segur de que ja l'hauria trobat. Visqueu molts anys pel bé del sidralisme i vigileu que no us raptin en Tifeta!

Lindbergh

Les arrives triomfals que me faient a tout arreu du monde ne sont rien compares avec les que me farien si etaient sidraliste Honoris Cause. Ma mère! Quelle disbauxe si je voyagerait avec la representation du País du Sidral! Besiers a Tifeta i souvenirs par tout le Conclave. Vive la France! Vive le País du Sidral!

Laval

Callé ante el problema religioso; callé ante el problema agrario; callé ante el problema catalán, pero ha llegado la hora de hablar y hablaré. El XUT! es el único semanario deportivo escrito con gracia y el sidralismo es una fuerza política que la República no debe olvidar. Yo, en nombre de la minoría radical que tiene por jefe a Azaña, me adhiero al homenaje que con motivo de las Fiestas del País del Sidral se tributa al XUT!

Lerroux

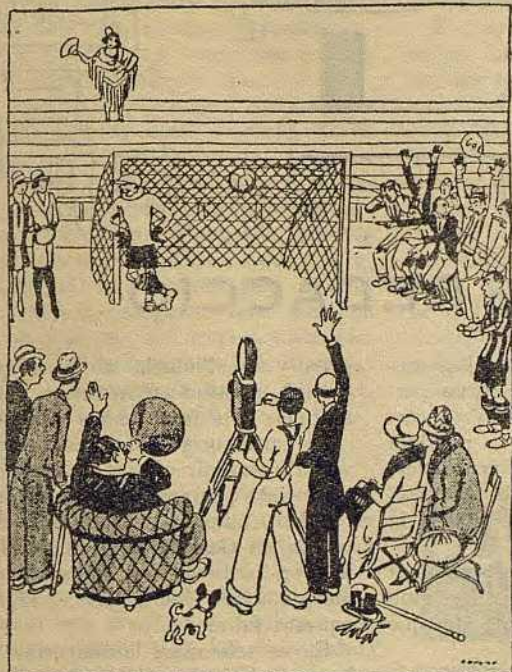
Per la present declaro que si em faig operar les cataractes és per poder llegir el XUT! Pel demés, tant se me'n donaria restar orb, car per veure desgràcies val més no veure-hi. No plegueu mai, pel bé de la humanitat, car el problema dels sidralistes sense lectura seria més insolucionable que el dels obrers sense feina.

Mac Donald



Un moment d'un partit jugat per l'equip del País del Sidral. En obrir la caps del botiquí, surt un ànec de l'interior.

(QUATRE DIBUIXOS DE L'OPISSO)



Film Selecciones Manigua

El director. — Talleu! Talleu!, ja he tornat a tenir un altre excés de vista



Diada de la Marec: festa major del Barcelona

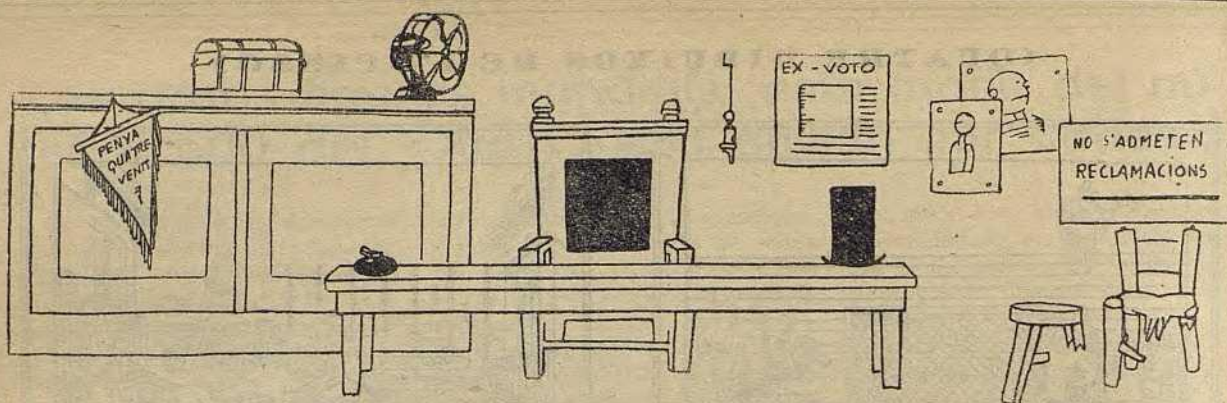
LES DELICIES DEL FUTBOL



Els aficionats d'un camp neutral preparats per tributar una oració al «Barcelona».



Llorç. — Apreteu! Mirau que ja ens en han encalçat cinc samis. — Deixa'ls disfrutar una vegada a la vida. Avui se carnestoltes.



ANECDOTES DE REDACCIO

Amb deu anys de XUT!, el lector ja pot imaginar-se, sense incórrer en cap performança mental, que a la nostra Redacció n'han passat de verdes i de madures. Modestos per naturalesa i discrets per obligació, no ens ha agradat mai, però, exposar les nostres flaqueces a la curiositat del comú, i si bé alguna vegada n'hem experimentat desig, ens hem sabut rosegat els punys a temps contemplant-nos l'impuls, tan grat a les llevadores i als protagonistes de crims passionals, d'obrir-los-hi el cor. Avui però, després d'haver arribat triomfalment al número 500 del XUT!, ens sembla que ens hem guanyat ben merescudament el dret d'expansionar-nos honestament i fer una mica d'anècdota de la que es viu a la nostra Redacció. Equívoca suposició? Llibertat excessiva? Franquesa exagerada?

...a la prefectura de policia de la posteritat ja es cuidaran de jutjar-nos.

Un dia, a la Redacció, va comparèixer un senyoràs d'aspecte més aviat intranquillitzador empujant el clàssic bastó de totes

les sarsueles madrilenyes. Les mecanògrafes, en veure'l, varen perdre el coloret, i en Tifeta va córrer a amagar-se sota la pantalla del llum de la sala del ventilador.

—Voldria parlar amb el director—va demanar al que li obrí la porta.

—El director en aquest moment s'afaita—se li va respondre amb tota la falsa naturalitat de que varem ésser capaços.

—Perfectament. M'esperaré.

Varen passar deu minuts, i el senyoràs d'aspecte intranquillitzador es va creure en el dret de tornar a interessar-se:

—Perdoni, però el director té el costum de fer-se una fricció al cabell quan acaba d'afaitar-se—li varem advertir.

Va tornar a asseure's disposat a esperar tots els minuts que calgués. Finalment el degà, jugant-se el tot pel tot, va anar lliscant discretament per sota la taula i va demanar al tenaç visitant:

—Bé, el director és un servidor Què se li ofereix?

L'home ferotge va somriure, se'n va tornar de sucre candí, es va llevar respectuosament el barret i va demanar amb una humilitat tota franciscana:

—Escolti, veritat que per Vim-bodí encara no han nomenat corresponsal?

De tant en tant el cos de redactors s'avalota com un galliner avalotat, i hom comença a discutir el *penalty* de determinat partit que arbitrava en Comorera.

—Et dic que ho era!—afirmava amb música de cops de puny en Comte Dius.

—Doncs jo sostinc que aquell

penalty no l'hauria xiulat ni un borni!—contradeia en Dova (fill), amb els ulls fora de les conques.

El caricaturista Mestres va provar d'intervenir oferint una solució assenyada per arribar a un acord:

—En Comorera treballa a la Catalana de Gas i Electricitat». Telefoneu-lo i ell us exposarà els motius que l'indueixen a xiular aquesta falta.

Es va telefonar, la senyoreta de la central de la «Catalana» es va fer un embull, hi hagué un encreuament de comunicacions que ens impossibilità de parlar tranquil·lament amb l'«as» de la mímica... Breu: l'endemà, de resultes de tota aquella disbauxa confusionalista, va comparèixer un empleat de la «Catalana» amb una regadora plena d'aigua i disposat a abeurar el comptador del gas de la Redacció.

No ens hi hem embolicat mai més.

En certa ocasió va comparèixer un col·laborador—ell quan menys s'ho pensava—literari del XUT!, portant un llarguíssim article d'elogi al «Cercle Campió de Catalunya» perquè se li publicqués amb tots els honors.

En Articles de Camiseria
Recordeu aquesta marca



Grans novelats en camises i corbates

FERRER BATLLES

35, Boqueria, 38. - Telefon 16651

**FRONTO
NOVETATS**

CORTS, 638 I CASP, 13

**TOTS ELS DIES
GRANS PARTITS
I «QUINIELAS»**

En Karpanta, el Frare del Baròmetre i el que signa aquestes anècdotes varem prestar encisats per la lectura que ens féu del seu treball literari, del malament que ho feia. En acabar, el collaborador espontani es cregué en el deure d'imposar condicions:

—I bé, de pessetes, què?

En Dova, molt correcte, li va exposar els costums de la casa:

—Ah, doncs miri: se'n farà baratet. Nosaltres, d'arreglar un article d'aquesta categoria, només en cobrem vint-i-cinc pessetes. Ara, això sí, li deixarem com a nou.

Podem assegurar que són ben comptats els que amb aquests eloqüentíssims arguments els hi queda pit suficient per a tornar a la Redacció altra vegada.

En Planes, el que fou excellent jugador del «Barça», l'inventor de l'one back per més senyes, una vegada va comparèixer a la Redacció treient foc pels queixals i amb una provisió de renecs capaç d'ametral·lar vuit descarregadors del moll i deixar-los K. O. tècnic.

Naturalment, tothom tenia una feina que escriuïa i ningú aixecava el cap de les quantilles, convençut de que l'escena fóra moguda i reconfortant.

En Tifeta, des del fons del cove de la Redacció, s'aguantava la respiració i tremolava desesperadament. A l'últim, el Difunt, que quan es recorda que és germà de llet d'un torero que ha fet carrera té moments de brillantíssima temeritat, va sortir a emprendre'l:

—Ai caram de Planes! (El va abraçar.) Però vostè per aquí? Quin honor per la família! Entri, entri, que el presentarem als redactors.

En Planes es va desorientar i no sabia pas per quina paret tocava.

En Dova, entretant, va intervenir amb l'aplom acostumat:

—Ara li ensenyarem les màquines i veurà amb quina rapidesa es tira el XUT!

I ens l'emportàrem davant mateix de la rotativa, la qual, vertiginosament, anava vomitant mils i mils d'exemplars del nostre setmanari.

—Ara en Moreno li farà una caricatura. Vol fer el favor de posar cinc minuts assegut en aquest tamboret?—li pregà el Taujà.

En Planes, talment hipnotitzat,

anava deixant fer sense esma per a presentar-se com l'home ferotge i vilipendiat que s'havia proposat representar en traspassar la porta de la Redacció.

Un servidor de vostès li va ensenyar la sala del tron, el museu sidralista, la peixera amb el famós bacallà d'aigua dolça, delicat present (diem delicat perquè pateix del fetge) amb què un dia va obsequiar-nos el famós ex federatiu Rossell.

En Planes anava d'admiració en admiració i de sorpresa en sorpresa. Quan arribà l'hora d'anar-se'n, i mentre en Comte Dius li raspallava delicadament una teranyina de la solapa, en Planes va demanar-nos tot emocionat:

—No he pas de donar alguna cosa?

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

PLUS-ULTRA
LA LLIGA INTERMINABLE
per portar cintar goma de recambi

Selecció cavernícola

En Papitu Torrents, el seleccionador català, és un home trempat com ell i aficionat als jeroglífics.

Diumenge passat era a les Cortes i s'entretenia amb un paper i un llapis apuntant noms i fent combinacions. Nosaltres l'observàvem de cua d'ull sense acabar de comprendre ben bé el que feia. Per fi la curiositat pogué més que la discreció i li demanàrem què feia.

En Papitu Torrents ens allargà el paper, en el qual hi havia apuntat el següent equip:

Cruz; Monge, Iglesias; Santos, Dos Santos, Cristià; Cruz, Custodio, Capillas, Copons San Miguel.

Entrenador Beunza (Baonza).

El seleccionador català havia fet una selecció cavernícola perfecta.

Diumenge vinent li demanàrem que ens faci una selecció faica.



—Ja només falten quinze dies. Hi serem que no ens en adonarem.

—Oh! A mi no em ve d'aquí perquè, com que som sis de família, fem cua per relleus a l'americana».

(Dibuix de Benigani)

Les nostres grans enquestes

I vostè què n'opina de l'Assemblea del "Barça"?

En vista d'una nota oficial del «Barça» apareguda als diaris, que fa saber que l'assemblea que s'havia de celebrar el dia 8, després d'haver estat ajornada, l'han tornat a deixar per a millor ocasió, hem cregut convenient obrir una de les nostres grans enquestes, per veure quina és l'opinió que sobre el particular tenen els caps de brot barcelonistes.

Aquí van les respostes que hem obtingut:

«Un bon dinar, sempre fa de bon esperar. — *Senyor Coma, president.*»

«Això és una vil maniobra dels delegats que encara remenen la cua, i que volen fastiguejar els socis a fi i efecte de que no vagin a l'assemblea, i d'aquesta manera poder fer surar el règim de compromissaris, que com vostès van dir molt bé, és cosí-germà dels delegats. Però no passaran! No, no i no!! — *Llardent (a) Jaball.*»

«A nosaltres que no ens expliquin res. Mentre a fi de mes ens paguin religiosament... — *Un jugador modest i anònim.*»

M'han dit que volen esperar que jo creixi, perquè han sentit a dir que jo no sóc un tresorer de talla. Ara faig sueca cada matí, i el professor de cultura física m'ha as-

segurat que abans de tres anys ja hauré crescut el necessari. De manera que a l'any 1935 segur, ben segur que es celebrarà aquesta assemblea. — *Tomàs Constantí, tresorer.*»

«No es deuen tenir la comèdia prou ben estudiada. — *Miquel Soler, opositorista perpetu.*»

«La Comissió de Responsabilitats, preveient la possibilitat de que en aquests ajornaments hi hagués alguna mà oculta que busqués el desprestigi del club, ha pres l'acord unànim d'estar a l'aguait i obrir una informació per depurar tot el que sigui del cas. Agraïrem a tothom que sàpiga alguna xafardia sobre el particular que ens la vingui a explicar. Per dignitat! Visca la Comissió de Responsabilitats, que ha d'exposar a la vergonya societària els malversadors dels cabals del club! De totes maneres, valdrà més que vostè no ho posi, això, perquè ja sap que els de la Comissió som de natural tan modestos, que fins ens sap greu que la gent es preocupi de nosaltres. — *J. Ferrer i Amatller, president de la Comissió de Responsabilitats i futur directiu i per què no president?*»

«Deuen tenir por de que amb l'escàndol que s'armarà en surti perjudicat l'Estatut... — *Llopart,*

oposicionista i cunyat del cunyat d'en Sunyol.»

«No puc contestar a la seva enquesta. Altres problemes tenen acaparada la meua atenció i la meua activitat. No saben enlloc que tinguessin un quarto fosc per guardar-me els mobles que vaig haver de treure de les golfes del Sol de Baix? — *Senyor Collfort, de la cuca.*»

«Com més triguin a fer l'assemblea, més trigaré a deixar d'ésser directiu. — *Clèries.*»

«Ja he disposat en el meu testament que els meus néts no es descuidin d'assistir en representació del seu difunt avi a l'assemblea de referència, que segons tots els informes tindrà lloc d'aquí cinquanta dos anys. — *Epifani de Fortuny, ex directiu i cosí-germà del Marquès de la Floresta.*»

«Que es pensen que puc permetre que s'ensorri el Palau de Projeccions? — *Senyor Moles, governador.*»

«Espero una nova remesa de guardies d'assalt, perquè amb els que ara tenim a Barcelona no n'hi ha ni per fer explicar res a la Comissió de Responsabilitats. — *El cap de Policia.*»

«Si m'hi deixessin ficar mà a mi... Brumm! Ja els ho arreglaria jo, ja. Perquè de tot plegat només en té la culpa en Cabot. — *Juanito Boix, enxufista amateur.*»

«L'anirem ajornant, a fi i efecte que el dia que la fem els socis ja estiguin mig desenganyats, i d'aquesta manera els agafarà de sorpresa. — *Cabestany, secretari.*»

«A mi deixin-me vendre dècims de la rifa i no m'amoïnin. — *Valdés, directiu, jugador de via estreta i lotero.*»

«Vostè no ha sentit parlar mai d'una cosa que en diuen l'obra de la Seu? Doncs aquesta assemblea vindrà a ésser una cosa per per l'estil. — *Senyor Cardona, ex president.*»

«Jo, de futbol, no n'entenc res, i ara tinc molta feina i no el puc atendre. Amb tot, si vol, pot posar que sóc optimista. A mi a optimista no em guanya ni el senyor Macià. — *Ciutadà Aguadé, alcalde perpetu, immovable i inamovable.*»

«Quant més triguin a fer l'assemblea, millor. Així als socis, cansats d'esperar, els sortirà barba i nosaltres podrem guanyar-nos una mica la vida. — *El president*

ELS BONS PANYOS

A BONS PREUS,

SOLS ELS TROBARA EN AQUESTA CASA

LA TEXTIL CATALANA
PANYOS I NOVETATS • SASTRERIA I CONFECCIONS

Plaça de l'Àngel, 1

Tapineria, 2

Telèfon 12955

BARCELONA

Rebudes les novetats de la present temporada

del Sindicat Unic del gremi de barbers (adherit a la F. A. I.)»

«Ara tinc feina amb el lerrouxisme, és a dir, amb el piquiponisme radical, i no puc estar pel futbol. — Senyor Domènec de la barba ex mascota.»

«Volen substituir els delegats pels compromissaris? He, he, he... Aunqe se vista de seda... — El germà d'en Llardent.»

«Escolti: i vostè, per què no ingressa a la Derecha Liberal Republicana? — Senyor Marquès.»

«Em sabria greu que em treguessin de la Directiva. Tan bonic que és poder viatjar acompanyant l'equip B, encara que els jugadors viatgin de segona... — Mir.»

«Sap què? Doncs que el nostre

mal no vol soroll. — Cosp, directiu.»

«Fins que treguin en Goiburu no anirem bé. Mac!! — Senyor Casals.»

«Si almenys d'aquesta assemblea ens en sortís un augment de sou... — Un altre jugador modest i anònim que no és en Sami.»

«Esta vez que podremos entrar los periodistas... Ah, pero que conste que nosotros pagaremos nuestra localidad. Que nuestra profesión y nuestro probado amor al deporte, nuestros dineros nos cuesta. — Paco Aguirre.»

«No penso retirar-me fins que s'hagi celebrat aquesta assemblea. — Titi Medalles i Anuncis.»

«Ara sí que tornaré a ésser directiu. — Miquel Zapater, futur

president del Sindicat Unic de Periodistes esportius.»

«L'autoritzo per dir que no tornaré a ésser mai més president del Barcelona. — Don Arcadio.»

«Aquestes coses, a Palafrugell, no passarien. — Enric Mas i de Mirandes.»

«El dia de l'assemblea faré repartir prospectes del lleixiu del meu fill. — Senyor de Zabalo.»

«La Junta té por de la interpel·lació que faré sobre el cas del meu germà. — Zabalo fill, senior.»

«A mi no m'emboliquin. Sempre faig el que diuen el papà i el meu germà. — Ramon de Zabalo i Zubiaurren, soldat.»

«Tinc el convenciment que quan es celebri aquesta assemblea, ja tindrè vuit criatures més. — Dova.»

Per la transcripció:
DIFUNT

XUT!

L'equip de rugby torna el capell a la senyoreta Lili

(HISTORIETA SENSE PRECEDENTS • MORA)



(Historieta d'en Moreno publicada en el núm. 385)

LES NOVES OFICINES DEL «BARÇA»

El divendres, a quarts de vuit del vespre, la premsa va ésser convidada a visitar les noves oficines del «Barça» instal·lades al carrer Consell de Cent. La gentilesa de la Junta es féu patent en donar per inaugurades les oficines oficialment després de la visita dels plomífers.

Visitades les oficines, i fent de cicerone el senyor Coma junt amb els senyors Cosp i Oliver, tot foren elogis de les mateixes, puix ens cal confessar que de tots els estatges aquest el trobem el més adequat.

La secció esportiva no es pogué visitar, perquè en Mariano es va emportar la clau a l'Àfrica i no era qüestió d'esperar a que tornés.

A proposta del company Cadenas, es demanà que fos ensenyada la cambra on es reunia la Comissió de Responsabilitats.

Hi havia tant paperam, que en sortírem marejats.

Foren obsequiats els visitants amb un delicat lunch amb xampany de debò i tabac autèntic.

Demostració de que saben fer les coses bé.

Les escenes d'entendiment entre premsa i directius foren tantes i tan patètiques, que es féu precisa una altra ronda de xampany.

Quan hi tornen?



Estirabots, Facècies, Xistos, Anècdotes i Rodolins que gairebé han quedat de repertori

En molts banquets d'homenatge, l'honorat paga el pollastre.

LA «RADIO-EGARA»

La competència no pot ésser ja més discutida.

Sabadell té «Metro», piscina i tramvies de mules, però Terrassa té estació emissora, amb audicions de fonògraf i concerts de gramola.

El dia de la inauguració de l'estació va succeir un cas que ara els contarem.

En Roig, que és el *radio-escucha* oficial de Terrassa, que es va instal·lar una antena de tres quilòmetres amb uns pals gruixuts com una alzina i una presa de terra a una profunditat de tres cents metres sota el nivell del mar, el dia de la inauguració, ignorant-ho, es va calçar els auriculars i es va posar a escoltar, va anar puntejant la galena i fent córrer el cursor i de sobte va exclamar amb un crit de joia:

—Londres!

Per les orelles li entrava un *jazz-band* amb cants anglesos, que era una delícia. Va deixar als auriculars i va baixar les escales de quatre en quatre, cantant:

«*Ha! miss, mai surwis, and not!*»

I va córrer al bar a comunicar-ho als seus amics.

—Sento Londres! Amb un aparrell de galena sento Londres! No falla! És l'orquestra del «Sawoi»! Veniu! És espeterrant!

Els amics el seguiren i en Roig els va repartir els auriculars, satisfet.

L'Argemí, que era un dels convidats, va dir a en Broto:

—Mosca! Ara parla en Pepe Marqués!

En Roig va perdre el color.

Quan, a l'endemà, es va assabentar que el dia abans s'havia inaugurat la «Ràdio-Egara», va plegar l'antena i es va tornar a dedicar a la gramola.

A tu puerta puse un duro,
a tu ventana un real,
pasó un *amateur* un día
y no dejó ni señal.

BROTO

La dita no falla: En l'interior petit hi ha la bona confitura.

D'aquest jugador volem explicar-los una anècdota.



—Número 500? Deu anys! Com passa el temps!

—No pot ésser. Deu ésser una broma dels sidralistes.

Jugant amb un infantil va desencolar un company seu que es deia Cèsar.

El mestre del col·legi va preguntar a un deixeble:

—Quien mató a Cèsar?

El noi, vergonyós, va dubtar, però per fi va respondre:

—Broto.

—Bruto!—va dir el mestre.

—No, señor, Broto, que lo ha desencolado de mala manera.

D'aquella feta al col·legi a en Broto li diuen «el matador de Cèsar».

EL BOXADOR A L'ESTACIO

—Aquest és el mixte?

—No, senyor; és el directe.

—Així, permeti'm que l'esquivi.

Els xuts que toquen al pal, distreuen i no fan mal.

Hi ha equips que per un gol els socis es posen dol.

N'hi ha que quan han rebut corren a amagar l'escut.

N'hi ha que quan van mal dades reparteixen garrotades.

I n'hi ha que no en fan cas i se'n van amb el cabàs.

EL SENYOR GUÀRDIA I EN CABOT

El senyor Guàrdia, representant del «Sans» a la Federació i *malari* per més senyes, té els federatius estemordits. Quan enraona es dirigeix exclusivament al senyor Cabot i cargola cada renec que fa tremolar el mosaic. L'altre dia va prendre la paraula:

—Tingui present el senyor Cabot... mac...!, que hi ha coses... maleitsiga...!, que encara que se'n f...!, re...!, no sé si m'entén, senyor Cabot! Però és que un ja en té els...! Mac...! Maleit...! Em compren, senyor Cabot?

...I el legislador de can Pacatilla, amb un somriure protector, li va contestar:

—Esbravi's, esbravi's, senyor Guàrdia, i quan hagi tret tots els

mals esperits del seu cos, aleshores en parlarem.

Quin és el comble d'en Zamora?
Parar el despertador d'un *plongeon*.

Costumbre abracadabrante
que no me puedo explicar:
por qué no ponen delante
la xarxa que está detrás?

UNA ANECDOTA DE L'ALÍS

L'Alís, quan ha de perdre greix i s'entrena per algun combat important, té el costum d'anar a la muntanya de Montjuïc. Una vegada allí, es treu l'americana i les calces i es queda en samarreta i calçotets; i mentres tresca, fa *foot-ing* i salta a la corda, en Paulí, assegut en un marge, amb el suèter i les ulleres de conxa, va fent cigarretes i xiulant.

Un dia, mentre l'Alís saltava a la corda, s'hi va acostar una nena, acompanyada d'una mainadera, i va començar a plorar i a fer el rebec.

—Jo vull una corda! Es meva! Jo vull saltar a la corda!

La mainadera prou va procurar distreure-la, però la nena, tossuda, no va voler cedir i va continuar cridant:

—Jo vull saltar a la corda! Dóna-me-la! Jo la vull!

Per fi, l'Alís, empipat de tant soroll, es va dirigir a en Paulí i li va dir:

—Què faig? La hi dono?

—Dóna-l'hi d'una vegada, a veure si calla!—va respondre en Paulí, que ja tenia mort el cuc de l'orella.

Aquell mateix dia l'Alís va perdre amb en Morand, al Parc.

En Paulí ho va comprendre així, però va preferir donar per excusa que el seu *poulain* s'havia deslloriat una pestanya, que no dir la veritat, temorós que la premsa no se'l creuria.

Fent una parada, en Met va efectuar un *plongeon*, i com que s'hi trobà bé, ajegut hi trencà un son.

El padre del jugador
se gana el pan muy sumiso
con el sudor... de su hijo.

ANECDOTA

Un pobre minyó captaire que acompanyava el seu pare cec, jugava a futbol en una plaça, fent de porter i parant amb fe i entusiasme tots els xuts que li enviaven els altres xicots.

El pobre cec es desesperava veient el seu fill distret amb el joc. Les llàgrimes li rodolaven cara avall.

Va escaure's a passar per allí un senyoràs tot enjoiellat, que en contemplar l'escena apartà d'una revolada el xicot i va començar a fer *plongeon*s i tota mena de para-des magistrals, amb un meravellós estil.

La gent, encuriosida, va anar-s'hi acostant i quedant-s'hi, aplaudint-lo frenèticament i aclamant-lo.

Quan va semblar-li que hi havia prou gent, es llevà el barret i va pregar a tots els presents que donessin una almoïna per al pobre cec. No cal dir que tothom va donar el que va poder.

Aleshores el senyoràs va entregar el diner al cec, promentent-li que pregaria a Santa Llúcia perquè li tornés la vista.

...El senyoràs no era altre que en Zamora.



Ex-voto d'en Pelayo Serrano

Federatius i amateurs,
a l'infern de tres en tres.

Con el martell picó Blas a Juan en el colodrillo,
y diz que Juan murió del lanzamiento del martillo.

Surt un cotxe disparat,
al volant hi va un manobre;
prò si s'esclafa és degut
a una falsa maniobra.

Al porter el pa no engresea
car l'esgarrija una llesea.

El jugador de billar
suelta un taco si le place
sin tener que blasfemar.

No t'estiris ni t'arroncis
al davant d'un amateur,
que al darrera hi va un fanàtic
amb un tronc de castanyer.

Hi ha qui per un trofeu
fa dos mil metres a peu,
i altres que per una copa
van tan sols d'aquí a la bota.

EL CORISTA FEROTGE

En Guardiola va anar al «Liceu». Feien una òpera d'aquelles que, de tan clàssiques, les criatures de bolquers, quan ploren, hi fan la tonada. En Guardiola s'avorria. Un cor de guerrers desafiava que era un gust.

De sobte en Guardiola es va fixar en un corista. Era petit i rodanxó. El cas li era gran i quan es bellugava feia un soroll de llau-na que esverava. S'hi va fixar amb els binocles i el reconegué. La seva sorpresa no tingué límits. El reconegué i no pogué estar-se de cridar:

—Planes!

El corista va fer un bot. Va mirar al que havia donat aquella veu i, saltant per sobre els músics, va dirigir-se on hi havia en Guardiola.

—Per Déu, calma't! No facis disbarats!—implorava en Guardiola, enternit. Però de res li valgué. En Planes, com un esperitat, l'empaitava pel pati del «Liceu», no donant-se-li res que la gent s'avalotés.

Per fi el va atrapar i la llança es va endinsar entre els faldons del frac d'en Guardiola.



ELS MILLORS MATERIALS PER A LA
CONSTRUCCIO

URALITA, S. A.

Plaça d'Antoni López, 15 - Tel. 16556

DEMANEU CATALEGS I PRESSUPOSTOS



BOXA



MONTA TANTO, TANTO MONTA OLANGUA COMO SICILIANO

Les sorpreses en boxa són monedra corrent. Els entesos com ara vostès i nosaltres, varem anar al Nuevo Mundo convençuts de que en Siciliano donaria una lliçó de modors a l'Olangua i que el navarrès faria com de costum: una entrada sensacional, i al quart round es fondria com un bolado. Nosaltres estàvem convençuts que una entrada de cavall sicilià no arronsaria el llombrícol d'en Siciliano i que l'Olangua, a mig combat, tou com un matalàs, o abandonaria o es resignaria a perdre el combat per punts.

Si durant el temps que no l'hem vist, l'Olangua ha assistit a una acadèmia de boxa o ha estat a règim de reconstituents, no ho hem pogut esbrinar. La forma de presentar-se al ring, però, ens obliga a sospitar que durant aquest temps ha fet quelcom.

Com un senglar en ple Congrés davant d'una pantera reaccionària, va escometre en Siciliano. El *simoun*, el tifó i la tramuntana eren aïrets de la matinada comparats amb la força abassegadora del navarrès. Les seves embestides eren devastadores. Picava amb les dues mans perquè no en tenia més, i s'abstenia de mossegar un ull al seu contrincant o de clavar-li una cossa al ventre per respecte al reglament, però se li veia que les ganes hi eren.

Llavors els espectadors començaren a témer per la sort d'en Siciliano. Semblava arribada la darrera hora del pes fort de moda. A cada porc li arribava el seu Sant Martí i cada transeünt troba el seu camió. Foren quatre rounds d'angoixes, d'uaixes, de pressentiments, de temences. En Siciliano, però, reaccionà i s'apuntà un parell de rounds mentrestant l'Olangua descansava. (Els boxadors descansen rebent.) Al sisè round el navarrès, cansat de reposar (fins el repòs cansa), es desfermà com una plaga de la llagosta, i en Siciliano tornà a rebre, i fins en el

darrer round no afluixà. En aquest round en Siciliano aconseguí imposar-se, i amb aquesta impressió els jutges donaren *match nul*.

A nosaltres això del *match nul* no ens convencé. El combat efectuat per l'Olangua era digne d'un altre fall, i el navarrès mereixia la victòria.

En Bat Llano va rebre una pinya com una casa que el féu trontollar. L'home però, volent despistar i demostrar que ni se n'havia sentit, provà de fer tres salts *pizpireto y alejandrino*. Va anar de poc com no perd l'equilibri i es pela el nas. Li recomanem que una altra vegada no faci el maco i es deixi de filigranes per passar la maroma estant tocat, perquè és com donar conferències a la Sorbona estant tocat del bolet.

En Llano, però, una vegada refet del sotrac, plantà cara a l'Aguiar i, amb una moral que no li coneixem, aguantà el combat fins al darrer instant.

Resultà dur de pelar, i el *poulain* de l'Artero hagué d'aconcentrar-se amb una victòria per punts. Una victòria per punts, magreta i escanyolida, que va indignar a tots els aspirants a botxins.

El campió de Catalunya dels mosques i l'ex-campió pujaren al

ring disposats a demostrar: el primer, que en aquest món pugilístic hi ha justícia, i el segon, que no n'hi ha.

El més sensacional és que, després de vuit rounds de lluita aferrissada i inhumana tots aconseguiren demostrar el que es proposaven, i que el públic restà convençut de que cap dels dos havia vençut ni havia estat derrotat.

Content en Vilanova i content l'Ortega, els jutges cregueren que havien de fer quelcom a favor del campió, i en lloc de declarar *match nul* cediren el combat a l'Ortega.

Els jutges, com els tramvies, es desvien i perden el trollei amb una facilitat que engresca.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

FLATUS

En Casanovas i en Ramonet estan desconhortats.

El primer ha d'assistir al Congrés de l'Internacional Boxing Club, que es celebrarà a Ginebra, i el segon ha d'anar a Viena a fer de jutge en el combat Ara-Neubaer.

La boxa és un constant sacrifici, i el sacrifici sempre recau en els mateixos.

BOXA A L'OLYMPIA

Doma, dimecres, a un quart d'onze, "BARCELONA RING" presentaran la més gran vetllada de boxa

2 COMBATS PRELIMINARS A 4 ROUNDS

A 10 ROUNDS:

ROBERT SANS contra E. LARREINAGA
(Campió d'Espanya) (Formidable colpejador cubà)

COLOSSAL COMBAT

JOSEP GIRONÈS

(Campió d'Espanya i Europa) contra

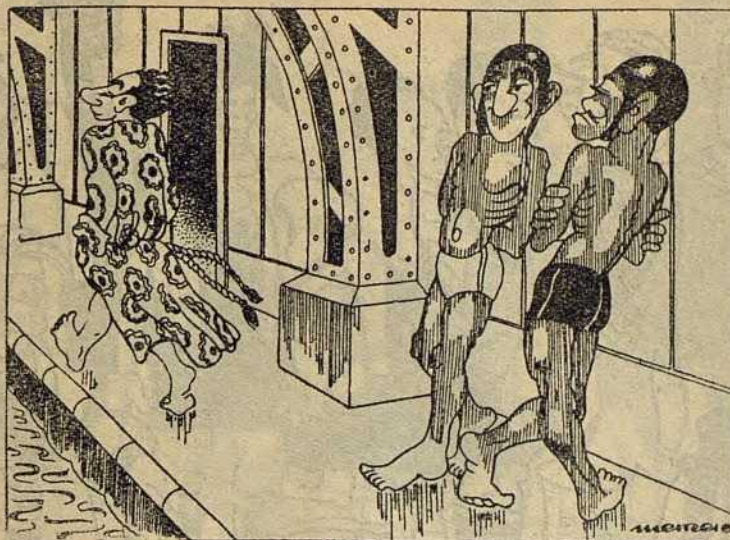
DOUGLAS PARKER

(El as anglès, vencedor de Johny Cuthbert)

I com a final de vetllada

CARLES FLIX contra PERCY DEXTER
(Campió d'Espanya) (Campió del nord d'Anglaterra)

ENTRADA GENERAL, 4 PESSETES



COMENTARIS

—Oh! Es un nedador excessivament llaminer... Imagina't que només vol prendre part en les curses que es celebren amb aigua dolça!

Dintre de poc en els nostres rings es representarà *Otello*.

Otello Abruciati.

Creiem que serà la darrera representació de la popular tragèdia, car el protagonista no ho podrà contar.

I tot perquè l'argument ha estat modificat i s'hi ha introduït un personatge que abans no hi figurava.

Gironés nada menos, qué atrocidad!

En Martínez Fort, després d'haver resistit el tractament de varis curanderos, ja està bé del tot.

Ara anirà per calçar-se el campionat d'Espanya dels lleugers.

Amb constància i hematomes, *todo se alcanza*.

Si en Sans es decideix a abandonar el títol, aquest se'l disputarien en Micó i en Martínez Fort.

Com que és un combat que ens dalim per veure'l, preguem a en Sans que no s'hi pensi més i renunci al títol.

Si se'l guardava, no li donaria més que disgustos...

Sembla que sí que es celebrarà a València el combat Martínez de Alfara-Hensel.

Ara cal que els «ches» es continguin i no perdin la serenitat.

Res de bastons, ni faques, ni ampolles.

Que s'esbravin tirant papers, coixins i calderilla i no els passarà res.

I que consti que els ho diem per experiència.

La National Boxing Association ha publicat una nova classificació dels millors boxadors.

En els pesos plomes, en Gironès figura en sisè lloc.

En els pesos gall i lleuger, no hi pintem res.

En els welters, no hi tenim representant.

En els mitjos, no existim.

En els mig forts, no hi som.

I en els pesats, en Paulino hi és afegit a la cua de tots.

El dia que la justícia divina vagi a càrrec dels americans, l'idioma oficial del cel serà l'anglès.

LA GRAN REUNIO DE DEMA

Com que ja els enyoràvem, reapareixeran en Gironès i en Flix, que són els dos estels del nostre firmament pugilístic. (Molt bé!) L'adversari del *crak* de Gràcia serà res menys que en Douglas Parker, un britànic que compta amb una victòria per abandona-

ment damunt Johnny Cuthbert, i altres sobre púgils d'anomenada mundial cèlebres en el país i a l'estranger. (Excel·lent.)

En la mateixa reunió, l'empresa, conscient dels deures benèfics que l'empenyen a protegir l'aficionat (Per tu ploro!), ha posat en peu el combat Flix-Percy Dexter, que per si sol podria omplir l'Estadi. (Així s'escriu!) Aquest combat, senyors, serà d'aquells que deixen record en l'ànim de l'aficionat. En Dexter és un home que ha guanyat cent combats (les gasetilles diuen: «vencedor en cien peleas»), i no tenim espai per publicar el seu record. Unicament podem assegurar-los que ambdós contrincants estan animats del més gran entusiasme i cap d'ells dos es conformaria amb una derrota. (Molt bé!)

Hem d'afegir-hi quelcom? Sí! Hem d'afegir-hi que en Sans debutarà com a pes welter enfront del cubà Larrinaga.

Detalles per carteles.

L'HOMENATGE A EN JUANITO BOIX

La nit del divendres tingué lloc al restaurant Martin un sopar d'homenatge a en Juanito Boix, que li dedicaven els seus amics amb motiu d'haver-li estat concedida la medalla de mèrit per la Federació de Rugby.

L'acte transcorregué en mig de la més franca alegria i les més sorolloses explosions d'entusiasme, acabant amb uns eloqüents brindis i discursos brillants.

Com que nosaltres no poguérem assistir-hi, servíem aquestes ratlles d'adhesió a l'acte i simpatia envers l'«enchufista amateur» i incansable propagador del rugby.

DEPORTISTES

GRAN ASSORTIT EN
ARTICLES D'ESPORT

Defenses	0'70
Mitges F. B.	2'25
"Tobilleres" angleses	4'95
Jerseis, home	3'75
Pantalons satí	2'50
Sabates futbol	18'95

Grans descomptes per a equips sencors

CASA LAYRET
BOQUERIA, 29



Tots els personatges que el XUT! ha contribuït a popularitzar, compareixen a retre-li homenatge amb motiu d'haver complert els 500 números d'existència

FUTBOL

Amb penes i treballs, i un penal, varen poder sortir amb vida de la primera topada amb el "Valencia", veient per 2 a 0 i agafant l'optimisme indispensable per resistir la segona topada, que tindrà lloc diumenge vinent a «Mestalla»

Tenint en compte que l'any passat fou el «Valencia» l'equip que ens eliminà del campionat d'Espanya, no és d'estranyar que el partit de diumenge despertés més pànic que no pas expectació. Molts socis que ja feia dies que havien començat una novena, comparegueren a Les Corts amb ciris, amuletos, ex-votos i alguns desenterraren les cèlebres mascotes que en dies no llunyans tants bons serveis havien prestat al club.

També hi havia una penya de valencians amb l'escut del club al gol de dalt, però, sigui perquè havien vingut amb el Sister i estaven marejats, sigui que s'havien situat al rovell de l'ou dels fanàtics i estaven esverats, el cert és que no varen piular en tot el partit, i si no arriba a ésser per l'escut amb «do rat penat», haurien passat desapercebuts.

En conjunt, l'aspecte del camp era excel·lent.

En Diego, segons uns, havia arribat de l'Àfrica i no jugava perquè necessitava repòs. Segons altres, no arribava fins demà.

Tant si tenien raó els primers com els segons, trobem que s'haurien pogut estalviar d'enviar-lo a cercar.

L'equip s'arreglarà ocupant en Sagi el lloc d'en Piera, i amb en Pedrol al lloc d'en Sagi.

Com poden veure, els més optimistes tenien motius per estar preocupats.

Xiulà l'Ostaler, i mediterranis amb mediterranis s'estomèteran amb aquell braó propi del campionat. L'aire feia fortor de tragedia. Temíem pel físic de tots. I no

perquè en Sagi estés *pendenciero* ni demostrés una actitud provocadora, res d'això, però tenia una manera tan especial de defensarse, que ens feia por que per evitar de prendre mal seria capaç de tot. El seu esverament davant de les entrades cordials dels valencians era tan gran, que ens esgarriàvem de pensar el que podia succeir si en Sagi no havia estat registrat i tenia un trempa-plomes a la butxaca. Sortosament, no duia res i es defensava a l'anca o allargant la cama amb els ulls tancats.

Els valencians empraven un joc una mica prehistòric, que era correspost pels blau-grana amb un joc antidiluvià. Especialment en Castillo. L'home, engrescat amb els elogis que li han dedicat els diaris de Montpel·lier amb motiu de la visita al «Sète», desenrotllava una tàctica nova de trinca i feia jugades que mai ningú hauria pogut sospitar. Com un Cagancho del futbol, improvisava coses que feien posar els cabells de punta als vells aficionats de tota la vida.

Degut a això, el «Barça» jugava sense mitjos ales. L'Arnau i en Font, esgarriats amb el que feia en Castillo, no es movien del seu costat i li corrien al darrera vigilant-lo com si fos el seu fill.

A la davantera, l'Arocha era el jugador incansable, bregador, esforçat, treballador i voluntariós de sempre. La sort no l'acompanyava, però això no aconseguia descoratjar-lo. En una ocasió que en Cano havia sortit a prendre el sol, l'Arocha va clavar un cop de cap que no fou gol perquè la pilota va anar a fora desviada per la mà invisible de la fatalitat.

En Cano i en Nogués deturaren un parell de xuts per barba d'aquells que fan botar els socis dels seients, especialment a un xut d'en Ramon, que a hores d'ara no sabem si és que en Cano va blocar o bé la pilota de tan forta se li va incrustar a la panxa.

Els valencians es veu que portaven una tàctica preconcebuda i no es volien apartar del pla confectionat. Nosaltres, després de fixar-nos-hi una mica, vàrem endevinar de què es tractava: tot consistia en passar pilotes a en Torredelot perquè aquest s'inter-nés i aconseguís un gol d'aquells que l'han fet cèlebre a la terra dels cacauts i dels tramusos. Clar que de la mateixa manera que vàrem descobrir-ho nosaltres, també se'n varen adonar el pertorbador Rafa i el comte l'Arnau, i el pobre Torredelot, a l'hora d'entornar-se'n a València, encara no s'havia pogut internar. Fou una llàstima, perquè si l'haguessin deixat desenrotllar, hauria fet coses sensacionals.

SASTRERIA F. Vehils Vidal

7, Plaça Universitat, 7

*

Secció: M. PELLICER

Rebudes totes les col·leccions
per a estiu

Pranel·les - Estams
Xeviots - Frescos
Dibuixos exclusius

PREUS ESPECIALS

Demani a
tot arreu

Xampany Rigol

El primer gol fou un prodigi d'intel·ligència, sabiduria, serenitat i experiència. Un xut de l'Arnau fou aclarit per en Cano. Com que l'aclarida va resultar una mica anèmica, en Cano va sortir per veure si li donava una altra empeneta, mentre en Sami entrava en possessió de la pilota. En Llagosta, immediatament, es féu càrrec de la situació: «Si xutés fort — va dir-se — la pilota topará amb tots els defenses i no entrarà. Si t'hi penses massa, te la prendran...» i amb aquella gràcia que únicament posseeixen els elegits, va bombejar la pilota amb una precisió geomètrica i aquesta entrà per sota el travesser sense que ningú podés abastar-la.

En Pasarín, per celebrar-ho, va etzibar una cossa al ventre d'en Ramon, i aquest quedà molt atrotinat, havent de retirar-se del camp.

Com que allò no podia quedar d'aquella manera, un mig que no recordem com es diu va tenir la delicadesa d'estabornir en Sagi,

Durant deu minuts, varem jugar amb nou jugadors: un porter, dos defenses, tres mitjos-centres i tres davanter. Els valencians, comprenent que aquell era el moment de fer un esforç, varen apretar i en Molina, que només va vestit de blanc per despistar, va ensenyar la llesca a en Sami. En Nogués esquivà dues entrades consecutives, que si ens les fan a nosaltres, només de l'ensurt ens hi quedem. En Pedrol, en certa ocasió, va donar dues voltes de campana...

No creiem haver d'insistir assegurant que els valencians apretaven.

Una vegada apedaçats, en Sagi i en Ramon reaparegueren i el domini del «Barcelona» s'intensificà. Sovintejaren les situacions de perill a la porta del «València», i en una d'elles un jugador del «València», veient-se perdut, va agafar la pilota amb les mans i va amagar-la a córner.

—Penal! Penaaaaaa! — va cridar el poble.

L'Ostaler, amable i condescendent, i sobretot desitjós de fer-se una parròquia, no s'ho féu repetir dues vegades i deposità la pilota al puntet blanc. L'Arocha, en qualitat de botxí, fou l'encarregat d'executar la sentència, i un xut potent retronjà dins de la xarxa,

sense que en Cano pogués fer altra cosa que tocar la pilota amb un dit.

Sense temps de centrar la pilota, fou xiulat el descans.

Començà la segona part dominant el «Barcelona» per variar. El joc era tronat, però tot feia esperar que aconseguirien un altre gollet. Aquest gollet no vingué per culpa de la valentia d'en Cano. En una jugada que havia d'ésser gol, el porter valencià s'estimà més que li xutessin el cap que no pas la pilota, i deposità el tupf als peus dels davanter, amagant-se l'esfèric a la butxaca. L'Arocha i



La primera prova de marxa atlètica que hi prengueren part corredors del País del Sidral

en Padrol varen passar de llarg, no volent ésser víctimes d'un assassinat, però en Sami, embalat i confonent el «cuero cabelludo» amb el cuero, va clavar puntada de peu i en Cano quedà de cos present.

—Veig un àngel! — deia—. Veig el Miquel i la Verche que se me'n puchen al cel. Adeu, València!

A pes de braços fou transportat al diposit de cadàvers, i en qualitat de víctima suplent aparegué en Nebot.

Aquell Nebot, que, segons els valencians, és un tio.

Allò que se'n diu emoció no n'hi hagué. Llevat d'en Nebot, que deturà quantes pilotes anaven a la porta, el demés era d'una vulgaritat que aclaparava. En Castillo, l'Arnau i en Font, seguien jugant compenetrats, en bloc, al centre del terreny i de vegades arribaven a disputar-se les pilotes.

Únicament una jugada tingué la virtut d'electritzar el respectable. Una pilota que en Pasarín tregué amb el braç i el senat exigia que fos penal. L'Ostaler, aquesta vegada no s'entregà del tot i despità.

Els socis varen protestar, perquè un 2 a 0 per anar a València és molt poca cosa i un gol més hauria representat la tranquil·litat a moltes llars, que ara es veuran obligades a sofrir durant vuit dies.

L'equip del «València» segueix tan contundent i tan iconoclasta com sempre. En Torredelot, el jugador del qual esperàvem quelcom, no pogué fer res i els demés no demostraren més que resistència.

Els millors foren en Cano i en Nebot.

Del «Barcelona», excel·liren l'Arnau, l'Alcoriza, l'Arocha i en Pedrol.

En Ramon, per culpa del trontollament, no pogué fer gran cosa i en Sami únicament mereix elogis per aquell gol digne d'un pou de ciència.

Què passarà? *Chi lo sà?*

Els que escoltin la ràdio diumenge vinent, faran bé de prendre tilla i carregar-se de presència d'ànim.

Si no fan reformes a l'equip, nosaltres no les fem totes.

DOVA (fill)

L'«ESPAÑOL», PERDENT PER 2 A 1 AMB EL «BETIS», AMB UNA MICA DE SORT, DIUMENGE VINENT ENTRARÀ ALS QUARTS DE FINAL

L'inauguració del marcador anà a càrrec de l'Edelmiro, el qual, després d'uns quants dribblings, rematà la jugada amb una canonada de solemnitat.

Començà la segona part i en García de la Puerta aconseguí l'empat.

No sabem el que devia succeir, però l'Edelmiro i en Sastre canviaren de lloc, passant en Sastre de davanter centre.

Per celebrar-ho, en Timimi executà el gol de la victòria.

No tenim detalls de l'actuació d'en Sastre, però pel que hem llegit, suposem que no fou massa espectacular.

Torneig de promoció

EL «CATALUNYA» ENCARA RESPIRA I EMPATA A UN GOL AMB L'«HORTA»

I vinga entusiasme. I el «Catalunya» vinga a jugar bé. Però com que quan un equip està de pega tot són obstacles, diumenge el gran obstacle fou l'Arranz, que, igual que un calamars de cinquanta braços, ho abastava tot i tot ho blocava. Era endebades que els tendres Ortigas, Vives, Piñeiros i Garins passessin els defenses per l'armes i afusellessin el porter. Aquest, com una mena de Daoiz i Velarde, defensava la porta enèrgicament i no hi havia manera de passar-lo.

Amb aquestes qüestions, el primer de marcar fou l'«Horta», per obra i gràcia d'en Barnet.

En Piñeiro tingué un moment d'inspiració, i aprofitant que l'Arranz es gratava el melic, aconseguí l'empat.

SASTRERIA

Elegant Style

HOSPITAL, 117.-TELEFON 17096

Arbitrà en Pujol, i ho féu amb encert.

EL «VILAFRANCA» I EL «MARTINENC» VAREN EMPATAR A UN GOL

Amb tot i que l'equip de Sant Martí dominà durant la primera part, tot anà prim i nivellat, i sort que en Casas obtingué un gol. Diem sort, perquè a la segona part



S. ESTEVE ALBET

Vendes: COMERÇ, 29
EXPOSICIÓ I REPARACIÓ:
COMERC, 2

TOT PER A CICLISME

el dominador fou el «Vilafranca», i en Xifreu aconseguí marcar, deixant la cosa en un.

Si els dèiem que el col·legiat Rovira va fer un bon arbitratge, els enganyaríem. La veritat és que va arbitrar desastrosament i que no es registraren desgràcies personals, perquè malgrat els temps laics que correm encara hi ha Providència.

EL «PALAFRUGELL» VENCE AL «SANS» PER 2 A 0

El partit tingué dues parts. (No s'alarmin, que no fem cap descobriment.) Una part bona i una part dolenta.

El «Palafrugell» (cómo no!) co-

Formidables
novetats per
a primavera
i estiu

mençà dominant, i en Miquel, re-

Aquest gol va posar la mel als llavis dels palafrugellencs, els quals creieren que el demés seria coser y cantar o bufar i fer gols, però matant una centrada de l'Abellí, aconseguí el primer gol.

El «Sans» es posà tossut i s'esquivà les puces, arribant a dominar a estones perdudes.

Cap a les acaballes, Espada aconseguí el segon.

El «Sans» no pogué traduir el domini en gols degut a la defensa heroica d'en Gauchia.

EL «SANTBOIA» SE N'APUNTA UN I EL «TERRASSA» NO POGUE MARCAR

El poble de Terrassa, indignat amb l'actuació catastròfica dels seus jugadors, els xiulà a consciència. Això és prou per explicar com varen jugar. Molt pitjor que a cartons.

El «Santboià» s'aprofità d'aquest desconcert i guanyà per la mínima diferència.

En Mallorca va suar tinta, però sabé portar les coses pel bon camí i no produir seismes irreparables.

Copa Llevant

RESULTATS

«Sant Andreu», 3-«Ripollet», 3.
«Granollers», 2-«Júpiter», 1.
«Badalona», 2-«Iluro», 2.

Ja tenim líders. Són el «Badalona» i el «Granollers».

Que per molts anys.

El que va succeir a Granollers, ai!, és aclaparador.

El «Júpiter», un equip que ha pres part (només un moment) al campionat d'Espanya (entrar i sortir), no va poder resistir l'empenta del «Granollers» i va morir com un pollet.

Els autors dels gols foren en Lluch i en Pons.

El del «Júpiter» l'aconseguí en Burillo.

TALLERS - RENAULT
REPARACIONS GARANTITCADES

UNIC SERVEI OFICIAL AUTORITZAT: J. M.^a Castellar

Secció elèctrica muntada amb aparells moderns de comprovació

URGELL, 229 i 233

TELÈFON 35304

molfort's



Elegància, distinció,
solidesa, resistència,
esmerada confecció
i preus sense competència.
Hem d'insistir, oh!, lector,
dient-vos a consciència
que els Molfort's són el millor?



Wallace Beery

UNA NIT D'ORGIA AL CAPITOL

Era una nit de primavera, tèbia com els bolquers d'un infant i perfumada com qualsevol altra cosa. Davant del Capitol hi havia una cua interminable i l'interior estava atapeït de gent. Els acomodadors, sorpresos davant de la magnitud del ple, corrien amb les lamparetes elèctriques pugnant per eixamplar el local. L'empresari es fregava les mans de satisfacció.

El públic era un públic àvid d'emocions, renillant d'impaciència, assedegat de tragèdia, freturós de seïsmes.

S'apagaren els llums i començà la projecció de *Lasca de Rio Grande*, un film de costums mexicanes amb trajes d'època. Ells amb jaqueta curta i cordovès, elles amb mantó de Manila i mantellina.

De primer antuvi, una mica desorientats, no atinàrem ben bé de què anava, però a mida que el film s'apoderà de la pantalla i el diàleg s'intensificava, tinguérem la sensació de que les passaríem molt felices.

—Work, some well, beriquel the should cariño mío!

—Love you, withe viva tu madre!

Era políglota. Mentre uns parlaven en anglès, afegint-hi adjectius en espanyol, una senyora de certa edat cantava:

«Ay! ¡Ay! ¡Ay!
Canta y no llores...»

Però ho feia amb un accent tan extraordinari, que semblava l'himne d'Escòcia.

Els espectadors es dividiren en dos bàndols. Uns que xiulaven i picaven de peus i uns altres que udolaven i escupien a la pantalla. Els acomodadors, com una brigada de bombers, compareixien als llocs de més perill per sufocar el seïsme, però com que la protesta era unànime, no donaven l'abast.

Acabada la projecció, hi hagueren bufetades entre uns espectadors de tendències oposades. Uns que qualificaven el film d'idiota i altres d'imbècil.

El descans fou curt, i immediatament es projectà *El doble asesinato de la calle Morgue*.

Si Edgar Poe alcés el cap i contemplés la profanació, de segur que a hores d'ara el director de la pel·lícula estaria exposat al dipòsit de cadàvers per si algú es veia amb cor d'identificar-lo.

L'argument és el següent. Hi ha un senyor que té un mico i està convençut de que posseeix el fundador de l'espècie humana. Aquest bon senyor té un laboratori (que a nosaltres no ens serviria ni per fer pastilles de goma) amb un morter, un vas, un compàs i un embut, i es dedica a fer experiments de transfusió de sang de mico per tal de descobrir el germen. Clar que tot plegat queda una mica confós, car hi ha moments que hom diria que el que pretén és casar el mico amb un lloret i altres que no persegueix altres finalitats que la de descobrir si la sang té els mateixos

bacillus. Com que el XUT! és una revista apta per a senyoretes, no insistirem. Només els direm que l'amo del mico posa els ulls en una noia promesa amb un estudiant de medicina i de cinematografia, i una nit deixa anar el mico perquè se l'emporti.

I aquí ve el gran drama. La meitat de la realització del *doble asesinato*. El mico, sense tenir en compte el títol de la pel·lícula, només mata la mare i respecta la filla. El públic, és clar, queda una mica perplex i preocupat. On és el doble assassinat? És que la mare val per dos? És que el mico, indignat amb l'argument, ha assassinat el director?

Un desori.

Llavors el mico pren la noia als braços i comença a córrer per les teulades. Les cases són de cartó i el cel fa arrugues. Tot és de fira. El promès de la noia,



OPERETA
SIM IGUAL
DE
ROBERT STOLZ
con Gustav Fröhlich y Dolly Haas
UNA EXCLUSIVA FEBRER & BLAY

al

Fantásio



Bill Rogers

però, sense reflexionar que el públic s'està trencant de riure, persegueix el mico i el mata.

—Ai!—crida el mico—. Sóc home mort!

Llavors el públic, dret dalt dels seients, crida:

—Visca la teoria darwiniana! L'home ve del mico!

Si era això el que volia demostrar-nos aquell doctor dels experiments, trobem que no li calia complicar tant les coses. Dient a l'home que feia el paper de mico que es llevés la pell i es presentés com un comparsa honrat i complidor de llur deure, tots hauríem quedat convençuts.

Fem constar amb alegria que no es desmaià ningú.

Unicament unes quantes persones foren atacades de singlot de tant riure.

Noticiari XUT!

El que hem explicat del Capitol, amb el que va succeir diumenge a la nit al Catalunya és un joc de penyores.

Al Catalunya l'escàndol fou tan formidable, que hagué d'entrar-hi la policia.

El cinema acabarà matant el futbol.

Els recomanem *El pilluelo*.

Si són persones de bon gust i saben passar-se sense superproduccions, vagin al Tívoli i veuran un

xicotet que es diu Jack Cooper que els commourà.

En Tifeta diu que està decidit a dedicar-se al cinema.

Al Fèmina segueixen servint *Deliciosa*.

Com que comença a fer calor, el títol atrau molta gent.

No troben que té nom de gasosa?

Els recomanem una sessió infantil del Kursaal o de qualsevol altre cinema.

El programa està compost de pel·lícules fosques, pel·lícules gastades per l'ús, pel·lícules prehistòriques i pel·lícules verges.

La quitxalla hi disfruta que és un gust i els pares passen estones delicioses.

Si són admiradors d'en Tomásín i d'en Semon, vagin-hi, que els agradarà.

CICLISME

Sembla que per fi diumenge, a l'autòdrom, tindrà lloc una cursa de bicicletes.

Davant aquest fet insòlit, que podem qualificar de veritable esdeveniment, donat que fa tant de temps que no hem vist una miserable carrera, és hora de llençar les campanes al vol i posar-nos ben tranquils i fer-nos retratar.

Encara que la carrera ciclista no l'hagin posada al programa per altra cosa que per fer de relleu.

Que nosaltres sapiguem, a hores d'ara en Julián Espanyol *encara no ha corregut* per l'autòdrom a cent per hora.

Ja ens ho va semblar que n'hi posava noranta de massa.

Els organitzadors de la carrera ciclista «Llapis Termosán», ens han enviat un prospecte d'aquesta carrera, en el qual hi hem llegit coses molt interessants, com per exemple que a cada corredor li regalaran un jersei.

No especifiquem quina mena de jerséis seran, però ens suposem que els regalarà el concessionari del producte esmentat, i que tots seran iguals.

Els corredors s'exposen a que, en veure'ls a tots d'uniforme, els prenguin per una colla d'asilats o per escapats de presidi.

En Canyardo ha ressuscitat. Ha corregut la carrera de Legazpia, al Nord, i ha fet el tercer.

I abans d'ahir havia de participar en la carrera Loinaz, que suposem que tampoc no devia guanyar.

Ens fa por que el dia que torni a sortir a les carreres de casa nostra ja no el coneixerem, de tant temps que fa que no l'hem vist, i ens l'hauran de tornar a presentar.

I a propòsit d'en Canyardo: n'estan enterats que s'ha inscrit per participar a la Volta a França?

A última hora, a Mr. Desgrange li hauria fet l'efecte que el *Tour* sense en Canyardo venia a ésser com una mena d'arròs de pollastre però sense pollastre.

El senyor Pasqual, del «C. C. Sant Martí», organitzador de la carrera «Llapis Termosán», diu que s'ha compromès a no fer cap trampa per tal que la guanyi un del seu club.

Sembla que no pugui ésser...

F. CANTO I RIO



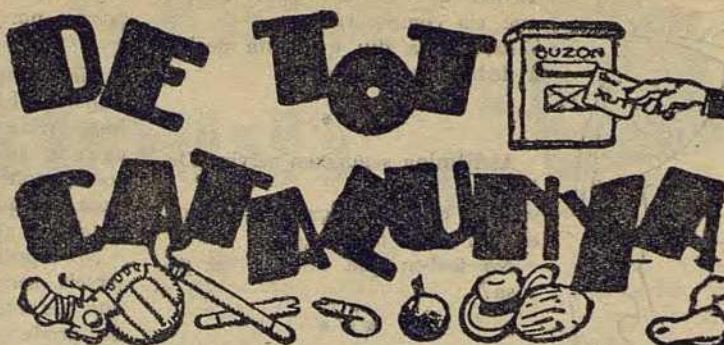
Casa ROSICH

GORRES I DEMÉS
ARTICLES DE
GOMA PER A
BANY

RONDA DE SANT PERE, 7



Sucursals: AVINGUDA P. ANGEL, 25 i TAPINERIA, 33



DES DE GRANOLLERS

Abans de tot, i com a membre que sóc del País del Sidral i amb motiu de celebrar-se avui la diada del nostre mai prou alabat XUT!, felicito cordialment a tot el Conclave en pes i desitjo a tots els sidralistes que habitem tota l'esfera *terráquea*, que amb molta salut, tranquil·litat i peles, arribem a veure el número 5,000 d'aquest simpàtic setmanari.

Les nenes del bàsquet, al país de can Bacallà, varen guanyar el primer partit d'ençà que juguen a aquest joc; com que tan sols n'han jugat quatre i en els tres anteriors els resultats obtinguts han estat molt honorosos, crec que molt aviat es parlarà del nostre equip femení de bàsquet, i la Junta directiva s'haurà de preocupar per l'adquisició d'un autòmnibus amb seients especials per les senyores acompanyants de l'equip.

A Mollet no ben el què els passa a tots els *hinchas* només de pensar que el seu equip sigui al grup B en el pròxim campionat. Copio del *Diluvio* del divendres de la setmana passada, d'una crònica del seu corresponsal esportiu: «Suponemos será esto una buena lección para los directivos del club — a la cuenta, parla del partit que han perdut amb el «Margarit» —, que esperamos que aprovecharán, a fin de no volver a defraudar a la afición local y con miras a los próximos partidos de promoción para el ingreso en el grupo G, cosa tan deseada por todos para poder llegar a tutearnos nuevamente con nuestros ex contrincantes «Granollers» y «Ripollés»».

Nosaltres, els de Granollers, estímem amb tot el cor als nostres amics del país de la *Marinette* i

ens trobem disposats, pel dia que celebrin el seu triomf d'ingrés al grup B, sopar-nos un be negre amb potes roses per celebrar l'aconteixement de la victòria del «F. C. Mollet». En Farigola, si això fos un fet, organitzarà una mena de penya silenciosa com la que ja habillaven els amics nostres en temps passats, i una secció d'*assalt por si las moscas*.

Diumenge, l'equip del país de l'ex-Tranquil·litat i Cia. i el nostre, empataren a un gol amb un partit gris com la tarda que feia.

A l'amic Franch li aconsello que procuri de veure si troba a Barcelona unes ulleres irrompibles; la colla «Garinesca» en parla molt malament de les que porta i no fos cas de que el simpàtic *Mundo-Grallista* se les veiés a trossos per castigar la seva antigarinesca afició.

The i Elixir Pujol

Purgant i Desinfectant

De venda en Farmàcies, Drogues, Centre d'Específics i Herboristeries

PREPARAT EN EL LABORATORI

PRODUCTOS PUJOL, S.A.

Sant Pere Màrtir, 6 - Teléf. 75373

BARCELONA (G.)

Quan el número cinc cents del XUT1 serà pel carrer, nosaltres ja haurem tingut una reunió general o un *enchufe* particular per distribuir les places de directius que manquen. La setmana que ve ja procuraré posar al corrent a tots del que passi, doncs si l'ex-galestístic, trossístic i neulístic ex-secretari fes acte de presència, *rianse ustedes de la mar con sus peces de colores*; el mullader serà èpic. L'esperem amb candelletes.

SIBECA

DES DE SANT BOI

El «Santboià» s'ha vist obligat a disputar dos partits del torneig de promoció sense poder alinear en Cifuentes, gràcies als «acerts» del fracassat àrbitre senyor Cruella, el qual, en el partit que disputà el «Santboià» amb l'«Horta», aquest senyor li va venir pel cap d'expulsar a en Cifuentes perquè no el creia prou apte per capità de l'equip riberenc.

Així es guanya la vida, senyor Cruella? Pel bé del seu físic i pel bé del futbol, li recomanem que deixi el xiulet i que es busqui una altra professió, puix ho pot ben veure que és indigne per a vostè el tenir que sortir dels camps de futbol escoltat per una dotzena de guàrdies civils.

Nosaltres li recomanem, pel seu mateix bé, que es dediqui a altres esports que estiguin a propòsit per a vostè, com per exemple, el *escaes* o la pesca amb canya.

Els «rulers» santboians estan disposats a renovar el títol de campions de Catalunya. El pròxim diumenge juguen el partit decisiu amb el «Barça», el qual ha despertat gran expectació.

L'empresa constructora del pont interí per damunt del Llobregat,

Per aquestes
Pasqües es
indispensable el

Xampany Rigol



DOCTOR PIZÀ

Ulls de poll, Durtícies, Verrugues - TUB 1'25

PLAÇA DEL PI, 6 (FARMACIA)

per a facilitar el pas dels espectadors, s'ha vist obligada a deixar-ho córrer a causa de la creixença del riu degut a les últimes pluges. De totes maneres, han fet circular unes fulles avisant al públic de que els mitjans més ràpids són: Passar per la maroma dels Ferrocarrils Catalans o bé anar a voltar per la carretera de Calafell.

La Directiva de la «Santboiana» desqualificà per quinze dies, amb molt d'encert, el jugador Elies II per haver faltat a dos partits consecutius de campionat. Aquest, demostrant una vegada més fins on arriba el seu geni, viu separat del rugby i es dedica a les curses a peu. *Bueno!*, la qüestió és practicar l'esport.

PAU POP PAP

DES D'ESPARRAGUERA

Es prepara un gran aconeixement futbolístic en festa no llunyana; un equip de terrorífics de gran classe, escola i talla, s'enfrontarà contra el famós equip de les «Tovallolles».

Es disputaran onze costelles de bou, donatiu d'un pirotècnic; uns lentes usats estil Harold Lloyd i un flabiol.

L'àrbitre col·legiat de la veïna ciutat de Mastengall. Aquest encontre és a base de fer un gol i plegar.

L'equip terrorífic, tenim entès que s'aliniarà així: Rialet; Samion Ric, Paquitu; gendre de l'Elías, Nandu, Manolo Navarro; Boté, Met, Bardés, Ricardo i Peret Solé. Suplents no n'hi haurà, per no trobar més costelles.

CCHFF

DES D'IGUALADA

Amb això del ciclisme passen coses molt divertides. Veuran que quan no es fan curses, els periòdics que parlen de ciclisme no saben què dir, i llavors què fan?, doncs per entretenir la parròquia parlen de ciclisme, encara que si-

gui de coses d'importància molt relativa.

No fa molt, *La Vanguardia* va omplir mitja pàgina de la secció ciclista amb una llauna que portava per títol *Una intervist a 30 per hora*. Més recentment, *El Mundo* donava molta importància a un neòfit «a quien ya lemen los ases». La setmana passada, el XUT! es despenja omplint la pàgina de ciclisme parlant del velòdrom d'Igualada.

Estem convençuts que si ara fos temporada de curses d'importància, el XUT! no s'hauria ocupat tan extensament del nostre cubell. De totes maneres, nosaltres, els igualadins, estem encantats de que se'n parli. Encara que el senyor Canto i Río digui que hem acabat les pessetes i de passada faci una mica de brometa a les nostres costelles, aconsella als sidralistes que comprin números de la calaixera. Senyor Canto, suposem que vostè també en comprarà.

NEUTRAL

DES DE MARTORELL

Després d'haver presenciat el partit amistós amb el «Sanfeliuenc» se m'ha acudit que, tanmateix, avui dia no hi ha un pam de terra ferma. Ves que havia de dir que després dels darrers partits tan esplèndids, els jugadors locals havien de fer una passejada al públic com la de diumenge. Perquè,

Origen de la tuberculosi

Aquesta terrible malaltia és produïda, generalment, per contagi, i estan més propenses a adquirir-la les persones dèbils. El microbi està en l'aire, i en respirar passa als pulmons, on si es tracta d'una persona dèbil, es desenrotlla i reproduceix, donant lloc a la malaltia. Per això recomanen els metges a totes aquelles persones dèbils, als anèmics i convalescents, que prenguin el FOSFO-GLICO-KOLA DOMENECH, puix aquest enèrgic reconstituent, de grat sabor, dona a l'organisme els elements necessaris per a defensar-se contra el microbi.



ARTICLES PER A SPORT

ARIBAU, 35 TELÈFON 32915

si senyor, n'hi va haver uns quants que es van portar com uns vulgars aprenents, i les monades estiguieren a l'ordre del dia.

Correm-hi un vel, i la posteritat queda encarregada de col·lar la mala impressió del partit de referència. O sinó... *esta vez tampoco lo seremos.*

Quatre arreplegats van a esmerçar les seves energies més o menys remarcables en fer la competència al «C. D. M.». No mereix la pena de parlar-ne quasibé, però no em vull estar de dir que és sensacional de que al davant s'hi posi un esportiu incògnit, veritable jugador... de billar.

Per fer el ridícul, però, no es necessiten influències.

Prossegueix el senyor Duran la seva intenció de fer sortir atletes de la joventut local. De bon matí, amb un xiulet per company, ensenya gimnàs al camp local amb la desesperació del que fa poc jue és a dormir, que viuen a prop del camp... A veure en què parará tot això.

Per si és que no se n'han donat compte, em permeto avisar als seleccionadors del «Martorell» que s'han de fer les gestions que calguin per a evitar que a la taula de joc del recó sigui el desgavell de la nostra davantera. Hi he vist a Font Rodríguez, Manent i Sitges, guanyant-se els quartos, i l'endemà, el que perd, algun dia posarà en acció allò de la *venganza será terrible*.

I a la millor, un dia al camp d'un qualsevol Hospitalet o Gavà, la ballen i els fan canaris a tots.

TET

DES DE MORA LA NOVA

El dia 1, diada del treball, al camp dels «Atlètics» es va celebrar el tan esperat encontre entre la «Penya Bon humor», cosmosita per famosos jugadors «internacionals», i el primer dels propietaris.

VEGETALIN PURGANT SUAU EFICAC I DE GUST MOL AGRADABLE VEGETALIN

DONES I HOMES

VÍCTIMES DE MORENES, FISURES, ECZEMES, FLUIXOS, COISSOR, HEMORRAGIES INTERIORS I DEMÉS MALALTIES HEMORROIDALS DEL RECTE I ANUS I DE LA PELL

Curen de veritat radical i ràpidament amb

Proktosol-Jeil

Fabricats per "CHEMISCHE FABRIK HENRY COHRS", Hannover
DARRERA PARAULA DE LA CIÈNCIA MÈDICA ALEMANYA

Caixa 12 supositoris: Ptes. 7'25, Caixa amb tub d'ungüent: Ptes. 5'75

Venda: Centres d'específics i principals farmàcies

Representant general: N. SALLES.—Apartat núm. 199.—Telèfon 55859—Barcelona

ris del camp, els quals, tot i no abusant, se'ls van cruspí per cinc gols a dos.

Molt abans de començar-se el partit ja estava el camp abarrotat de públic. D'àrbitre feia un enviat del País del Sidral. Reunits els capitans al mig del camp, es canviaren un ram de flors, les quals es regalaren al «fanàtic» local senyor Capdevila, el qual, en tirar un «dik-off» molt castís, es guanyà una ovació.

La «Penya» estava formada per: Jaguaré; Walter, Quincoces; Triana, Sabino, René Petit; Lafuente, Goiburú, Arocha, Alcántara, Gorostriza. Com es pot veure per la composició, sembla un equip invencible, però no va tenir altre remei que sucumbir davant les «fieres» del primer.

Els jugadors solament desitjaven que s'acabés el partit per anar a fer la berenada a costa del públic (ara recordo que no havia dit que en ésser dintre del camp passaren el platet). Renunciem a escriure res més per no avorir als volguts sidralistes locals amb tanta grimègia.

Fins la setmana que ve, que els donaré detalls d'altres partits en que hi haurà més barrila.

AGENCIA WALLESTER

L'esmentada Agència, vetllant sempre pel futbol local, va encarregar als 13 espies amb què compta, que procuressin arregar totes les notes biogràfiques que fos possible dels jugadors locals, i són tantes les arregrades, que per no cansar als «sidralistes», hem fet una tria de tot el més interessant i que anirem publicant si el cove ens ho permet.

PEDRET (Josep).—Porter i capità de l'equip. Ha estat el millor porter comarcal. Actualment encara rulla com els més bons.

BARTOLOME (Victori).—Defensa dret. Quan aquella moreneta és al camp, és quan es llença

més als peus dels contraris. Paveró!

SABATER (Josep).—Defensa esquerra. L'implantador (no de la República, eh?) de les entrades «d'estira i arronça». És molt aficionat als comestibles (?) Hi ha una senyoreta del carrer de Mendizábal que quan va als partits el distreu.

SENTIS I (Josep).—Té entrades de «jabalí» i la seva especialitat és fer «volar» al contrari... quan no el fan volar a ell.

AGRAMUNT (Joan).—Mig centre. Ex capità de l'equip. El van treure de tan respecte que li tenien. També té el seu grup d'admiradors que cada tarda l'esperen quan ve d'entrenar-se.

MARTI II (Joan).—Mig esquerra. Company inseparable de l'Agramunt (per quelcom es diuen el mateix nom). Importador de la jugada «launística».

CAPDEVILA I (Josep).—Extrem dreta. És una mena de Williams Haines. Sols amb la mirada ja castiga. Si no fos la «canquellitis» que té, arribaria a ésser quelcom. Juga tan fi i elegant,

que se li pot dir jugador de saló. És aficionat a les funcions teatrals i entre les que li agraden més figura La Marina. Oi que sí, Pablito?

CHIES (Antoni).—Interior dreta. És un jugador que es caracteritza per la «meditis» que té. Juga d'amagat de casa, perquè si ho sabien li farien pam-pam.

MARTI I (Amadeu).—Davanter centre. El tipus el té de jugador bo (per quelcom es diu Amadeu) i les seves entrades són de pronòstic reservat. A pesar d'ésser casat, penca com els bons.

PINOL (Enric).—Interior esquerra. És un xicot que és pert per massa modest (?) Això sí, val a dir-ho, és el millor de la davantera.

FONT (Manuel).—Extrem esquerra. Li diuen el de los centros cenidos. També figura en la «Penya Bicarbonat».

PASSANAU (Jaume).—Extrem esquerra reserva. Li diuen Bala roja per les seves famoses «esprintades». Però des de que és casat...

MOLINER (Joan).—Es una mena d'enciclopèdia, puix fa de tot menys de porter. Si no tingués tanta carn, fóra el davanter centre ideal.

SABATER I (Joan).—Defensa reserva. És un jugador vell (folrat de nou) que vol que el posin a l'equip perquè ja fa temps que no presumeix sus torneadas panto-rillas. Home, Joanet, que no en tens prou amb què te les vegi la teva dona?

La setmana vinent aniran els del segon.

WALLESTER

DES DE MOLINS DE REI

El partit «Joventut»-«Hospitalet», va acabar amb el resultat de 3 a 2, favorable als jugadors d'Hospitalet, gràcies a l'àrbitre, ja



¡Nerviosos!

Prou de patir inútilment, gràcies a las aeroditas GRAGEES POTENCIALS DEL DR. SOIVRE que combaten d'una manera còmoda, ràpida i eficaç la

NEURASTENIA. Impotència (en totes les seves manifestacions), mal de cap, cansament mental, pèrdua de memòria, vertigens, fatiga corporal, tremolors, dispènia nerviosa, palpitations, histerisme i trastorns nerviosos, en general de les dones i tots els trastorns orgànics que tinguin per causa o origen esgotament nerviós. Les GRAGEES POTENCIALS DEL DR. SOIVRE més que un medicament són un element essencial del cervell, medula i tot el sistema nerviós, regenerant el vigor sexual propi de l'edat, conservant la salut i prolongant la vida; indicades especialment als esgotats en la seva joventut per tota mena d'excessos, aconseguint sempre, amb les GRAGEES POTENCIALS DEL DOCTOR SOIVRE, tots els esforços o exercicis fàcilment i disposant l'organisme per reprendre's sovint i amb el màxim resultat, arribant a l'extrema vellesa i sense violència l'organisme amb energia pròpia de la joventut.

BASTA PER DEB UN FLASCÓ PER CONVENCER-SE'N

tanta a 6'50 pessetes fises, en totes les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i Amèrica

NOTA.—Dirigint-se i enviant 0'25 pessetes en segells de correu per al franquell a Oficina Laboratori Sôvrat, Carrer del Ter, 18, Barcelona, rebren gratis un llibret explicatiu sobre l'origen, desenvolupament i tractament d'aquestes malalties.



Marca registrada

Cerebrino MANDRI

Cal que no oblideu mai de portar en vostres excursions i viatges un pot del famós Cerebrino MANDRI. Es un bon company, ja que guareix qualsevol dolor. No perjudica mai.

Preparat per Francesc Mandri, metge i químic farmacèutic. Provença, 203. — BARCELONA

que un gol que féu en Campoi, i que el porter el blocà dins la porta, no el donà per vàlid. I «aquí fué Troya». D'ase fins a c... d'olla, li digueren tot, mentre s'estava discutint si l'havia parat dins o fora, varem veure en Campoi que es mossegava una sabata, després d'haver mossegat un dels pals de la porta, i que seguidament li agafava un atac, i l'havien de retornar amb banyes de sidral.

Ara em direu quin és el jugador que, després que li anul·len un gol d'aquesta manera, no mossega sis vegades l'ull a l'àrbitre abans que les sabates i els pals de la porta. En Campoi ha demostrat que té un cor com una regadora, i que mentre pugui anar tirant de la rifeta, es capaç de fer tots els papers de l'auca.

A darrera hora, he rebut la següent lletra del meu espia de Gavà, que diu:

«Gavà, tres madrugada. Ruf. Hasta, avisa a la junta del Fomento, que vigilen a su portero, pues personas que lo vieron jugar el domingo, aseguran que tiene un enorme parecido con el niño Lindbergh. Diles que si el domingo juega, le pongan barba (por si las moscas), sabes?»

«Yo me quedo aquí para convencerles que no hay tal cosa. Mandad pasta. Besos a la suegra y un abrazo a los niños.

Kar-Kiñoli.

»P. D. — Piensa en lo que te digo de la pasta.»

RUF-HASTA

DES DE GANDESA

Salut i sidral al número 500 del popular i conegut setmanari XUT!

El dia 1, el «Centre d'Esports» va escampar per aquest món el primer i segon equip. El primer va anar a Santa Bàrbara i, per no perdre la costum, varen perdre per 2 a 0 (ai, quin zero més pelat).

El segon anà a Calaceit i guanyà per 3 a 1. Cal dir que no solament guanyaren als jugadors, sinó que també guanyaren al senyor del

xiulet, ja que tota la tarda va estar pitant penals imaginaris contra el «Centre» (es clar, és tan dolent el perdre).

Ara un consell als jugadors del segon: *Cuidado con las pretensiones!*

PER LA FAROLA DIUEN...

...que a Vilagrassa ja l'hi ha marxat el mal humor, perquè ja l'han fet jugar.

ROMANY

GUAREIX TOTALMENT

Morenes, Fistules, Clivelles

Guareix en absolut i fa innecessàries les operacions quirúrgiques

FARMÀCIA PERRAMON
Viladomat, 55. - BARCELONA

PREU: 0'75 PESETES

...que ara s'ha «pelat» al zero per tenir més aspecte de «fiera».

...que Serres (a) «Bata» ens va deixar atabalats pel joc que va desenrotllar a Calaceit.

...que et vas marejar, de tant canviar de lloc?

...que un dels que jugaren millor (?) fou Bosch...

...que a Saïm no el deixa jugar la xicota.

...que si tan aviat anem així, mau!

...que Pedrola II es va passar tota la tarda esperant que li enviessin alguna pilota.

TREMPAT I CIA.

DES DE RODA

Per celebrar l'u de maig, el «F. C. Roda», amb dos automòbils plens d'aficionats locals, va traslladar-se a Taradell, obtenint una brillant victòria per 6 gols a 1.

I encara, per fer el gol, van tenir sort del defensa Rodenc Clapés, el qual s'havia jugat deu cèntims de caramels de que ell faria un gol, i veient que no el podia fer en l'equip contrari, el va fer en el seu, i va guanyar els deu cèntims de caramels.

Abans de marxar, mentre els jugadors es desequipaven, un delegat de Taradell, admirat del joc dels Rodencs, va anar a trobar el delegat senyor Rafael Vila per tal de que el dia 8 tornin anar a jugar allà, la qual cosa fou acceptada de seguida.

I tot marxant, els jugadors van posar-se a cantar allò de

«Escarbat bum-bum,
quina pana 6 a 1.»

Apa, salut i sidral.

PIT I FORA

DES DE ORRIOLLS

A la nit del triomf, es va donar un banquet en el local del «Club dels Viudos», festejant la sort del davanter blau-grana Arocha, puix heu de saber que a Orriols hi té tres o quatre admiradors que s'interessen molt per la seva bona actuació; el dit banquet s'alternà amb cants i poesies a càrrec d'en Llerrot, Pato i Tòful.

En Tòful, d'ençà que és secretari del club, cada dia es torna més arrogant, puix fins ha arribat a deixar-se melenar, ondulació a la permanent i fer-se la manicura.

Ai! Ho sentim molt per algunes nenes d'Orriols, però no podem plorar; puix ens ha dit un espia que en Llerrot té, d'amagatotis, relacions amb una simpàtica argentinita.

Cada dia anem sabent-ne de més fresques. La setmana que ve els n'hi explicarem unes quantes; per avui ja n'hi ha prou.

PASSA COM PUGUIS

COMPANIA DE LINEAS AEREAS SUBVENCIONADAS S. A.

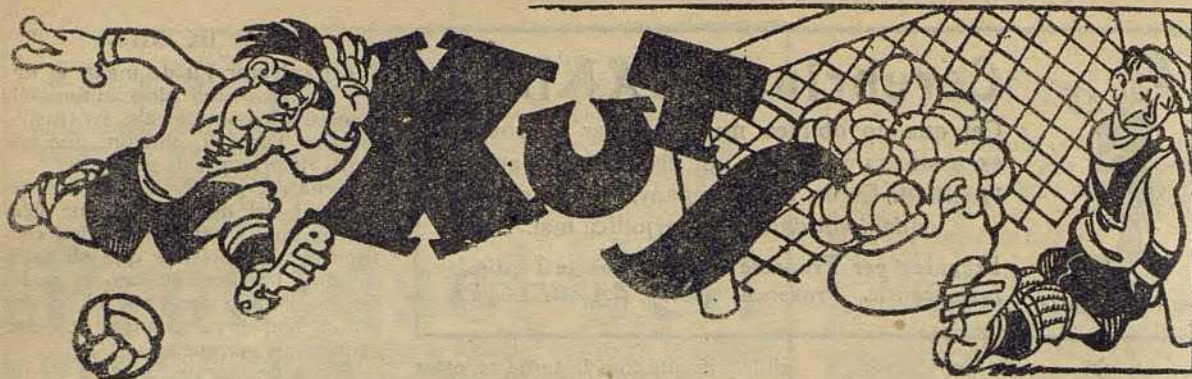
C. L. A. S. S. A.

SERVEI DIARI

Barcelona - Madrid

Madrid - Barcelona

El més ràpid. - El més econòmic. - El més segur



Heus ací el primer «xut» que publicarem en el primer número del nostre setmanari:

«Peu d'una «foto» d'en Zamora a *La Jornada Deportiva*:

La significativa sonrisa de Zamora en uno de sus días de triunfo

Seguint per aquest camí veurem aviat la fotografia d'en Blanco amb el següent peu:

L'ardenta mirada d'en Lluís Blanco davant del xut formidable del corrido Julià

O bé:

Les esculturals pantorrilles de Samitier en ple dribbling

La literatura deportiva ens reserva grates sorpreses.»

Com poden veure, era tot un pronòstic que s'ha complert.

La literatura esportiva ha estat una de les principals fonts de barriola de què s'ha nodrit el XUT!

L'elegant, aristocràtic i jove Martínez-Sagi va sortir el dijous cap a Lille a prendre part en el campionat de caramboles de fantasia.

Com que es tracta d'un ex-futbolista que en l'època de la fundació del XUT! ens havia obligat a escriure molt, el fet que la seva reaparició s'escaigui en una data commemorativa ens empeny a dedicar-li aquest «xut».

I si volen que els siguem francs, els ho direm tot.

En Martínez-Sagi és l'únic futbolista que el dia que es va casar

va enviar-nos una capsa de bombons.

Els barrets que duen en Dos Santos i en Jaguaré són de can Tanganelli, Jaime I, 3.

En Diego està que treu sapos i culebras.

Tan bon punt va arribar a l'Àfrica va trobar un telegrama de la Junta amb l'ordre d'embarcar immediatament perquè en Piera i en Bestit estaven lesionats.

Ja ho veuen! El «Barça» va curt de jugadors!

Els recomanem que adquireixin d'una vegada les illes Canàries i el Brasil en bloc, i així potser, comptant que un trenta per cent no estigui lesionat, donaran l'abast.

WHISKY ESCOCÈS

JOHNNIE WALKER

Precinto Rojo:
Clase superior.
Precinto Negro:
Clase extra de 12
años edad

Nació en 1820
y sigue tan
campante

Pedido en todas partes.

A l'Uruguay s'ha acabat l'«amateurisme». La Federació d'aquell país ha implantat definitivament el professionalisme.

Els jugadors seguiran cobrant el mateix.

Es pot dir que tot plegat s'ha reduït a donar estat oficial als sous.

No se n'ha parlat gaire, però més de quatre ja ho saben.

«Portugal» va vèncer a «Iugoslàvia» per 3 gols a 2.

Al cor d'en Mateos s'hi ha clavat una nova espina.

Aviat semblarà un coixinet de posar agulles.

Al «Martínez» han decidit canviar els colors cavernícoles i monàrquics del club i han substituït el «roji-gualdo» pel vermell-blanc.

A partir de diumenge aniran habillats com l'«Athletic» de Bilbao i seran nomenats els lleons de Provençals.

A Sant Martí ja han fet la seva revolucionaleta.

Un fragment del corresponal d'El Mundo a Manresa:

«No ha podido tampoco el Nавarcales vencer el handicap que para ellos representa el campo del Pujole, acostumbrados a jugar en terrenos de dimensiones más reducidas, como lo son la totalidad de los campos de los clubs que toman parte en este torneo. En Manresa estamos convencidos que todos dejarán los dos puntos, ahora, que en el viaje de vuelta podrá muy bien ser que las cañas se vuelvan lanzas, ya que a los man-

ES SENZILLAMENT FORMIDABLE, EL LICOR
CAPRINET Fàbrica i despatx:
Barbarà, 35

resanos les handicaparà segurament el mismo factor invertido.»

El factor de l'estació de Manresa ha presentat una denúncia al jutjat.

RESTAURANT SPORT

Servei: coberts i a la carta

A en Juanito Boix, la Federació de Rugby, en assemblea magna celebrada el dia 6, li ha concedit la medalla de mèrit.

Entre diplomes, títols, medalles, plaques, pergamins i nomenaments, en Boix aviat tindrà les vitrines més atapeïdes que les del «Barça».

La satisfacció ja no li cap al pis.

En Teranyina i en Flaquer encara no tenen club.

Esperem que un club o altre es dignarà tirar-los l'ham.

Els nois estan disposats a acceptar el que sigui, sense pretensions.

RESTAURANT SPORT

Coberts a 5 i 6 ptes.

Els desitgem la mateixa sort d'en Burguete i en Cruz.

En Sami fa una pila de dies que està lesionat. Té una rebrincada una mica més amunt de la rabadilla que diu que li fa veure les estrelles en ple dia.

De totes maneres, encara que estigui en ple règim de curació, com que no en tenen d'altre, el «Barça» el fa jugar.

Ja veus, Pep. A les teves velles encara ets una mena d'amo.

RESTAURANT SPORT

Saló per a banquets.

Al «Terrassa» hi juga un mig-centre que es diu Recasens, que és jove, fort, valent i domina bastant la pilota.

Amb aquests antecedents no els sorprendrà que els diguem que el xicot ja s'havia fet més de



ESPORTIUS!!

Unicament amb aquesta deliciosa beguda us passara la set

DE VERDADER SUÏ DE PINYA

mitja il·lusió d'entrar al «Barça». Però...

Sell van anar a mirar uns directius barcelonistes i el van trobar massa fred.

Es clar, com que el dia abans no el van avisar, el xicot s'ho havia gastat tot ballant al Casal Barcelonista.

D'ençà de l'ingrés d'en Sastre a l'«Espanyol», ens turmenta un dubte terrible.

En Sastre segueix essent soci del Casal Barcelonista o ja no n'és?

Ens agradaria aclarir-ho.

En Mas ja gairebé torna a estar ben bé del genoll, i aviat reprendrà els entrenaments.

Amb tot, la impressió dominant és que no tornarà a jugar fins la temporada vinent.

Es una bona llàstima, perquè a la millor es perd l'excursió a Suècia per culpa d'aquestes lesions.

D'una gasetilla de boxa que parlava de l'adversari que tindrà dimecres en Flix:

«El seu company d'equip, Dexter, és un boxador dels clàssics anglesos.»

Sí, vaja, Shakespeare, per exemple.

Les últimes notícies que els nostres espies han recollit respec-

te al «Catalunya», coincideixen a afirmar que el club dels optimistes encara belluga.

Es capaç de capejar el temporal i el campionat vinent amargant l'existència al «Barça».

Ei! Sempre que allargui fins

RESTAURANT SPORT

Preus especials per a banquets.

aleshores, i quedi classificat a la primera categoria. Que ja és dir.

En Walter..., sí, senyors, en Walter, aquell que havia estat el rei dels ciris, ens ha explicat que un dia d'aquests marxarà cap a Alemanya a fer-se operar el genoll.

Diu que si queda bé encara el veurem tornar a jugar a Les Corts.

Li desitgem que tot li marxi bé.

Què els en sembla de l'excursió-neta de l'equip B?

RESTAURANT SPORT

Especialitat en Canalonis Rossinni.

Abans d'ahir van jugar a Alger, i diumenge vinent hi faran un altre partit.

De manera que s'estaran tota una setmaneta passejant-se per l'esmentada ciutat.

Ens fa por que el senyor Mir no donarà l'abast a vigilar.

Circula el rumor que en la propera (propera?) Assemblea del «Barça» tornarà a sortir l'afer Forns-Torresullastres, a benefici de la col·lectivitat.

Ens sembla que ens agradarà.

RESTAURANT SPORT

Rambla del Centre, 32.

L'hockeyman Brull, ex-campió i germà de l'as de natació del mateix nom, fa quinze dies que busca algú del XUT! per explicar-li que es torna a entrenar i que pensa reaparèixer aviat.

Com que els nostres espies ens

Rocalla
EL MILLOR MATERIAL PER A CONSTRUCCIONS

TUBS
PLANQUES ACANALADES
DIPOSITOS
CANALONS
DIPOSITOS PER A AIGÜES
PLAQUES DE 40x40cm
REVOLTONS

TELEFON: 20768
ROCALLA S.A. BARCELONA
REC ESTUDIS 14 i CANUDA 2

A MONTSERRAT EN AUTOMOBIL

Servel diari i sense transbords

Sortida Plaça Universitat, a les 8 del matí

NOTA: Els diumenges hi ha un servel popular amb sortida a les 7 del del matí, al preu de 9 pessetes, anada i tornada.

Bitllets: Plaça Universitat, 12. - Telèfon 21963

ho han explicat, no volem que pateixi més, i ens afanyem a fer pública la notícia.

A veure si així estarà content!

La cama enguixada del canari Cruz segueix bé, i tot fa preveure que l'esmentat extrem quedarà definitivament incorporat a l'elenco barcelonista.

En canvi, estem autoritzats per desmentir la notícia que fan circular persones mal intencionades, segons la qual el «Barça» havia fet proposicions al Xa de Pèrsia per fer-lo jugar la temporada que ve de davanter-centre.

El nou estatge social del «Barcelona» es troba instal·lat al número 331 del Consell de Cent, al pis on hi havia instal·lada la redacció de *La Nau*.

L'entrada és majestuosa i hi ha una escala de marbre imponent.

Fa l'efecte que per aquella escala han de davallar-hi el senyor Coma i els directius cantant *El desfile de l'amor*.

Els nostres dibuixants han pres les instantànies indispensables per reproduir-la gràficament a la primera oportunitat.

La cama d'en Cruz segueix enguixada, però el seu desenguixament és cosa de pocs dies.

Persones assabentades asseguruen que abans de quinze dies s'entrenarà davant d'un tribunal competent i serà examinat a consciència.

Celebrarem que obtingui matrícula d'honor.

Dilluns: En Mas fa saber que està disposat a donar tantes conferències com li demanin.

Dimarts: En Mas s'hi ha repen-sat i no vol donar conferències.

Dimecres: En Mas diu que sí, que donarà conferències.

Dijous: Decididament, en Mas no està disposat a donar cap més conferència.

Divendres: En Mas es penedeix d'haver dit que no volia donar més conferències.

Dissabte: En Mas està ben decidit a no donar cap més conferència.

Diumenge: En Mas al matí deia que conferenciaria del que fos, però a la tarda s'hi ha tornat a repensar.

De manera que els que el vulguin de conferenciant, ja saben els dies que els dirà que sí, i els que el dirà que no.

En Portuguès es va veure honorat al seu domicili per dos senyors



que, dient que eren directius del «Barça», li presentaren una fitxa per signar.

L'altre, però, es malfia una mica, puix encara que no ho havia fet, estava en tractes per fer-ho aviat, i els va dir que ja s'ho pensaria, i en arribar al club ho va posar a coneixement de la Directiva, i, fetes les averiguacions, no es pogué esbrinar qui eren els que hi havien anat.

No cal dir que tot seguit el feren firmar.

Però ara tenim un dubte. Hi

van anar els dos senyors, o és una fantasia d'en Portuguès per sortir de dubtes de si se'l quedaven o no?

Qui ho esbrini, com a premi li donarem un abonament de banys a platja lliure.

Un altre comentari que hem recollit i que nosaltres no ens hi permetem fer-hi cap brometa, perquè el comentari ja s'ho porta.

El senyor Coma va telefonar al senyor Duran i li va dir si ja sabia el resultat d'Àfrica.

—Sí, senyor—va dir el senyor Duran—; m'han dit deu a zero. Què li sembla?

—I que en deuen ésser, de dolents, els altres!

Pobre equip B!

Pel juny, gran festassa inauguració de les pistes de *xoquels* (a Hostafranchs ho diuen així) al Sol de Baix.

Allò que feien córrer que tot havia anat al pot és mandanga, i les curses seran un fet.

Ja es pot preparar la *high-life* i els que prenen *five o'clock* pa amb tomàquet a lluir la seva proverbial elegància a les tribunes del *gal·lòdrom*.

Nosaltres prometem reestrenar la levita i el barret de copa del nostre rebesavi.

Vist que en Piera es va lesionar a Figueres, en Diego ha estat cridat a corre-cuita amb telegrama perquè fos aquí el dissabte i jugar contra el «Valencian».

Tan il·lusionat com estava amb l'excursió, es troba que no la podrà continuar, puix en Piera en té ben bé per tres setmanes gràcies

ACADEMIA HISPANO-FRANCESA

Director: Icn Tomàs Girau

Avinguda del Portal de l'Angel, 23, pisos 1.^{er}, 2.^{on} i 3.^{er}

COMERÇ - IDIOMES

Ensenyança pràctica i seriosa per mètodes de creació pròpia adoptats amb gran èxit pels millors establiments culturals d'Espanya i Amèrica. Clases per a joves, senyors i senyoretes - Preus molt econòmics. Detalls complements a la Direcció

CAMIONS



Concessionari per a les provincies de Barcelona i Girona: **JOAN FLOTATS**
TAMARIT 95 i 97 TELEFON 31506

a una jugada subterrània i amistosa d'un figuerenc.

L'altre dia, en anar a entrenar els del rugby, es van trobar a les sis del matí amb el camp tancat. Degut a estar malalt el que havia d'obrir la porta, no els va quedar més remei que saltar un i obrir als demés.

Els vestuaris també eren tancats, i per no perdre temps també esbotzaren la porta, i després d'entrenar-se, com que no hi havia ningú, es posaren amb el vestit que el nostre avi Adam portava al Paradís abans del comiat i es llençaren a la pseudo-piscina que hi ha enfront del xalet.

De cop, s'obrí la porta, i la primera persona que va sortir fou una raspeta jove que tenen els guardes, i en veure aquella colla de faunes que saltaven com esperitats començà a xisclar i demanar socors, que per poc aixequen el sometent de Les Corts.

Ens ha visitat una nombrosa comissió de dos senyors del Casal Barcelonista, secció de futbol, perquè assabentéssim que els jugadors del dit Casal varen passar per la pedra, en el propi camp de Les Corts, a l'equip amateur reforçat per uns quants professionals (sí, no riguin) procedents del «Catalunya».

I els interessa més el fer-ho saber perquè abans de començar el partit els deien els del «Barça» si havien portat conductora pròpia o de lloguer.

I el senyor Tortra, fent exhibició de poliglòtisme, ens va dir:

—*Rira très bien, très fort et trois fois qui rira le dernier.*

L'Assemblea del «Barça» s'ha tornat a ajornar per manca de local.

El Palau de Projeccions, com que amenaça enrunar-se, no serveix.

El senyor Coma, adelerat, cerca un lloc a propòsit i no el troba.

Que recordi el Palau Nacional. Allà hi cabrem tots.

Uns partidaris dels delegats, davant l'ajornament i la manca de local, deien que amb el règim de delegats n'hi havia prou amb la sala del Casal Barcelonista o gairebé una sala i alcova.

Ho hem llegit i els ulls ens fan pampallugues.

Segons el president de l'«Alavés», el seu club està en situació brillant, no deu cap quarto i pensa acabar el campionat d'Espanya en bona posició (els morts estan ajeputs). Diu, demés, que la nòmina de jugadors puja tan sols 4,800 pessetes mensuals i que són molt fàcils de tenir.

Ja veiem a don Quintín i al senyor Margalef, del «Catalunya», que com uns desesperats preguntaran al president de l'«Alavés» com s'ho ha fet.

En Sami, en Vidal i uns quants amics van anar a entrenar-se al Sol de Baix junt amb uns amics.

En demanar permís, el senyor Duran els va dir que hi podrien anar a les onze, puix fins aquella hora hi havia les nenes del bàsquet entrenant-se.

Puntuals com un rellotge de sol en dia núvol, hi anaren, però es varen trobar que les nenes encara hi eren.

En Pep i en Vidal, amb versallesca galanteria, van dir-los-hi que no calia que marxessin, i elles no es feren pregar i es quedaren.

A en Vidal, des d'aquell moment li entrà una afició boja al bàsquet, i deixant els companys, s'ofert d'entrenador i masatgista alhora.

¡Castigador, déjalas que reposen!

Casa MIRANDA



Fàbrica de
de Mobles de
Vimet, Molse-
sos, Tendes
de Campa-
nya de platja
i camp

Parasols des de 35 pessetes

NOU MODEL DE TENOA PLEGABLE

Volum reduït i de molt poc pes

Carrer Banys Nous

En Clèries va anar a Sete de delegat. Pocs dies hi ha estat, però han estat suficients perquè més d'una franceseta es sentís corferida per aquella caiguda d'ulls i aquella elegància petroniana.

Tant és així, que una d'elles li ha enviat els diaris de Marsella que parlen del partit. (Això és que ell li devia donar l'adreça.)

Encara que alguns envejosos diuen que els diaris fan tuf de tabac i la lletra sembla d'homenot.

L'Information Sportive, de Montpel·lier, dedica gairebé un número al «Barça» i al partit celebrat.

Porta a l'ensens dues fotos, una d'elles d'en Tití, i a l'epígraf hi posen *Pedrol*, i després una altra foto que no sabem de qui, encara que vol semblar-se a en Diego, i que a sota diu *Arnau*.

A més, porta coses força interessants. Diuen que el «Barça» és un equip de velocitat (!), que en Castillo és un gran mig-centre, que en Rafa fa metre vuitanta i en Piera és la *vedette* de l'equip.

Quan l'Aguirre llegeixi que en Castillo és un gran mig-centre, amb la mania que li té (cal dir que molts socis també), dirà que els francesos són uns pepes.

Li diuen que magnetisa la pilota.

En el capítol de comentaris del mateix diari diu, amb admiració: «Quins asos!».

Després diu que hi trobava a faltar una orquestra que toqués *El Relicario*... Com si fóssim als bous.

RIGOL

XAMPANY

RIGOL

Anem a traduir un paràgraf dedicat als jugadors:

«Piera i els seus homes entren al terreny. Atletes sans i forts dins flurs mallots rojos-blaus. Llurs cabells, llargs i negres, brillen. No ens estranya que les senyores sentin el cor inflammat.»

I un altre dedicat a en Font: «Font és un petit mig, moreno i rissat com tot català que es respecti. Per retenir llurs cabells els lliga amb un mocador blanc que li dona tot l'aire d'un *hidalgo*.»

Si, bé, vaja: una espècie de *Don Quijote* del Poble Nou.

Carles Sindreu, en la seva famosa col·lecció de retrats d'infantesa de gent cèlebre, té una foto curiosíssima d'en Sami quan començava a caminar sense caminadors, que val un imperi.

El detall més graciós que ens ha descobert la contemplació d'aquesta fotografia és el de que en Sami en aquella tendra edat ja tenia uns ulls tan maliciosos com avui i la rebequeria de la seva llarga clenxa ja constituïa la seva principal característica.

Del que pot deduir-se fàcilment que la murriera a en Llagosta ja li ve de naixença.

A Terrassa hi ha una colla d'espectadors del morro fort que si no poden saltar al camp o fer el ball de bastons, surten al carrer tots consirosos, com si talment els hi haguessin estafat el plat fort de la jornada.

Al Col·legi d'Àrbitres, vist el caient que van prenent aquestes coses, cada vegada que tenen d'anar a Terrassa a arbitrar despisten, passen la maroma i declinen l'honor al primer neòfit que es presenta.

Si les coses segueixen així, caldrà elegir l'anarquista de Terrassa com a rellí vitalici d'aquella localitat.

Al «C. N. Barcelona» han comprat uns terrenys i platja al Prat.

La compra ha promogut entre els socis i la Junta de l'entitat esmentada les polèmiques més brillants i apassionades. Sembla que les causes principals d'aquestes raons pullulen tranquil·la i abundantment per aquelles contrades.

Evidentment, i d'ésser real la suposició, la pràctica de la natació amb mosquitera no fóra una cosa massa encisadora que diéssim.

El debut del «Barça» en terres africanes ha estat quelcom sensa-

cional. El primer partit va guanyar per 11 a 1.

En Gual sol va marcar 7 gols. Gual! Gual! Gual! Gual! Gual! Gual! Gual! i Gual!

En Diego, malgrat l'avís urgent, no va arribar a temps.

Déu faci que quan arribi no s'hagi acabat el campionat d'Espanya.

L'hora del correu

Ll. M. — Estarem a l'aguait i procurarem complaure'l.

Llesca. — Amb motiu de les festes commemoratives de la fundació del País del Sidral, el seu vers ha anat al cove. Cadascú celebra les coses a la seva manera.

Miquel:

Com passen els anys, Miquel!
Deu anys de viure i de riure,
deu anys d'enviar treballs,
i encara no sap escriure!

El fill del seu pare. — Que surti el seu pare, que el volem conèixer! I no precisament per felicitar-lo.

J. N. C. — Agram les dades i en farem quelcom.

Tres i un d'anglès. — El seu article és senzillament pornogràfic. Només de pensar que en Tifeta hauria pogut llegir-lo d'amagat, se'ns posen els cabells de punta.

Renoc:

Por badar en demasia,
perdió Renoc el tramvia,
y por escribir «astoven»
su artículo cayó al «cove».

Jaume T. — Dues quartilles atapeïdes, sense un punt, ni una coma ni un guió. Si no ens aturem a la meitat, al final de l'article ens haurien hagut de retornar amb la respiració artificial.

Tuquet. — Els originals dibuixats en paper transparent, sempre ens han escamat. És tan temptador calcar! De totes maneres, vostè calca tan malament, que tot el que fa sembla original. Els seus dibuixos no els coneixeria ni l'autor víctima de l'afaitada.

Eklafarroks. — Si els esclafa amb el cap, ho trobem naturalíssim.

Ruska (Palamós):

M'atabala i em fa estrany de que havent-hi a Palamós prop de dos mil habitants hi hagi tres mil escriptors.

Són fenòmens que un no se'ls explica mai per més que rumii.

COSTA: ASSALT, 45.—BARCELONA

Embrocació Teylor



REMEI DEL DOLOR

CURA TOTA MENA DE DOLOR
JA SIGUI REUMÀTIC O NERVIÓS
MEDICAMENT D'APLICACIÓ EXTERNA,
FÀCIL, NETA I AGRADABLE

D'acció tònica i estimulante sobre la fibra muscular; calma ràpidament tota mena de dolor reumàtic o nerviós i el produït per luxacions, rampa i altres

accidents derivats d'un exercici violent. Insubstituïble en el massatge d'abans o després de tot exercici. Per sa fàcil aplicació, per ésser d'olor agradable i per no embrutar ni tacar la roba, és molt superior a altres productes similars estrangers. No busqueu a l'estranger el que pugueu trobar aquí.

Producte del Laboratori **TAYÀ I BOFILL**
Carrer del Comerç, 28 - Plaça Sant Agustí Vell, 12, farmàcia
BARCELONA

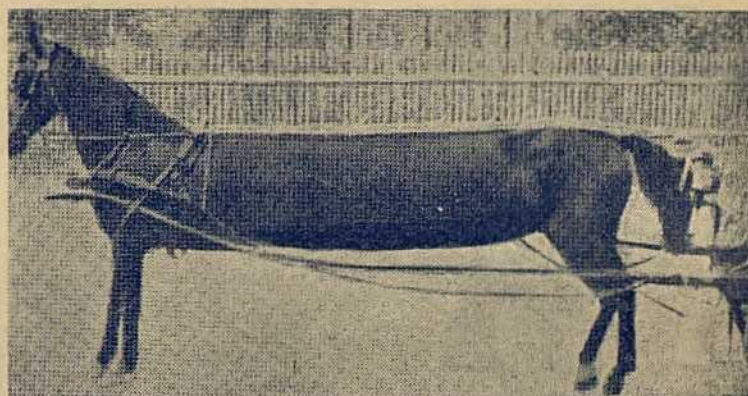
RELIQUIES DEL MUSEU DEL PAÍS DEL SIDRAL



En unes excavacions realitzades darrerament al camp del «Gimnàstic» de Tarragona, foren descobertes aquestes tres àmfores, les quals apareixen abundantment tatuades amb aquestes inicials F.-C., F.-C. Tot ajuda a fer-nos creure, doncs, que els romans ja es lliuraven als esports futbolístics amb preferència al joc del «pam i tot» com es proposa fer-nos creure ingènuament l'Enciclopèdia Espasa.



Els dos capitans i el refi del primer partit jugat per l'equip del País del Sidral.



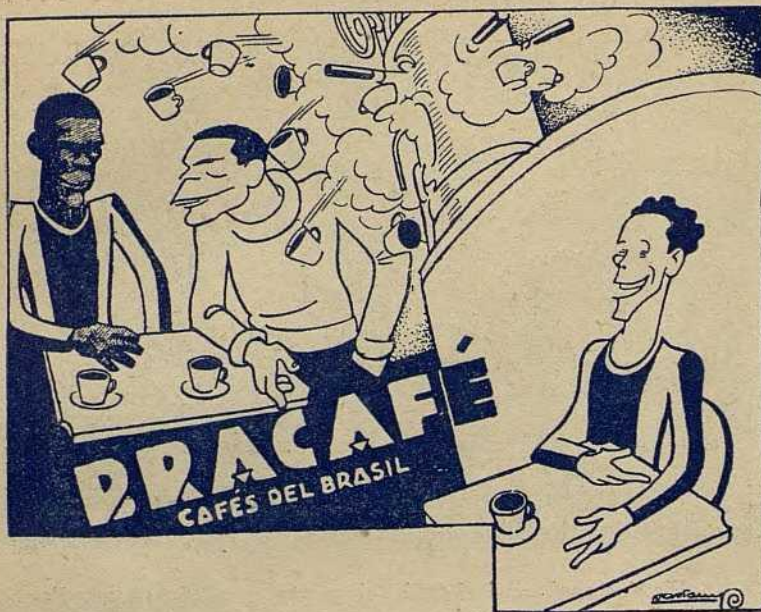
El cèlebre cavall del malaguanyat Cuscunilles, empeltat de «basset», apte per a muntar-hi famílies nombroses.



Projecte del bust que el «Gràcia» volia erigir a en Sastre



Els corresponsals de Sentmenat esperant la sortida del XUT!



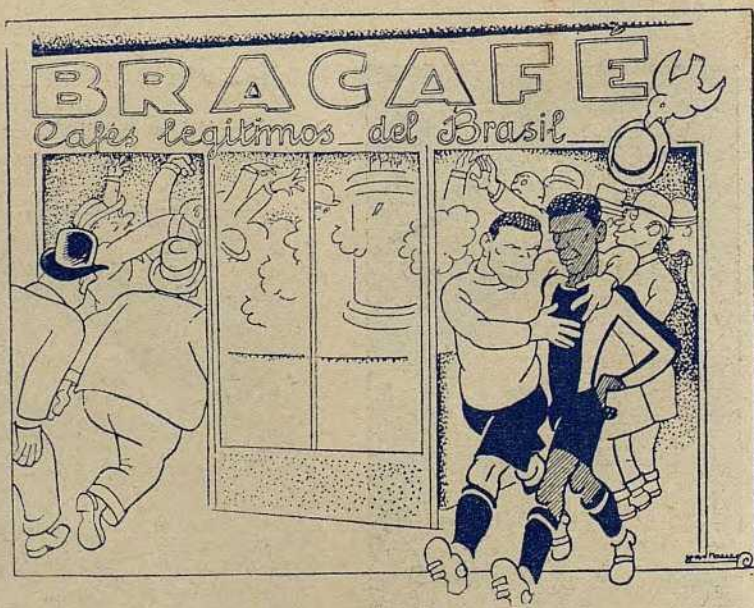
Els cafès
del
Brasil
són els més
selectes
i
aromàtics

—Hem de confessar, amic Dos Santos, que a més de les condicions del «Barcelona», quelcom més va influir en el nostre desplaçament.

—Què?

—La instal·lació d'aquesta sucursal de Cafès del Brasil a Barcelona.

Demaneu
els cafès
del
Brasil
als
establiments
“Bracafè”



—Tu creus que en Sastre donarà resultat a l'«Espanyol»?

—Punyeira del carao! Si li donen cafès del Brasil, sí! Es posarà bé de l'estómac i agafarà energies.